

Bruksela, dnia 21.3.2018
COM(2018) 148 final

2018/0073 (CNS)

Wniosek

DYREKTYWA RADY

**w sprawie wspólnego systemu podatku od usług cyfrowych pobieranego od przychodów
wynikających ze świadczenia niektórych usług cyfrowych**

{SWD(2018) 81} - {SWD(2018) 82}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Jednolity rynek cyfrowy to jeden z głównych politycznych priorytetów Komisji Europejskiej¹, ukierunkowanych na uruchomienie możliwości cyfrowych dla obywateli i przedsiębiorstw na europejskim rynku, który liczy ponad 500 mln konsumentów. Aby potencjał jednolitego rynku cyfrowego mógł zostać w pełni wykorzystany, rynek ten wymaga nowoczesnego i stabilnego środowiska podatkowego, które stymuluje innowacje, przeciwdziała rozdrobnieniu rynku oraz pozwala wszystkim zaangażowanym podmiotom na włączanie się w nową dynamikę rynku na sprawiedliwych i zrównoważonych warunkach. Zapewnienie sprawiedliwego opodatkowania gospodarki cyfrowej jest również elementem strategii przyjętej przez Komisję Europejską na rzecz sprawiedliwego i skutecznego systemu opodatkowania w Unii Europejskiej².

Gospodarka cyfrowa zmienia nasze interakcje, schematy konsumpcji oraz sposób prowadzenia działalności. Przedsiębiorstwa cyfrowe rozwijają się o wiele szybciej niż gospodarka w ujęciu całościowym i tendencja ta będzie się utrzymywać. Technologie cyfrowe przynoszą społeczeństwu wiele korzyści, a z perspektywy podatkowej tworzą nowe możliwości dla administracji podatkowej, oferują rozwiązania pozwalające na ograniczenie obciążenia administracyjnego, ułatwiają współpracę między organami podatkowymi, a także pomagają w walce z uchylaniem się od opodatkowania.

Jednak wraz z przyspieszeniem transformacji cyfrowej w gospodarce politycy starają się znaleźć rozwiązania, które zapewnią sprawiedliwe i efektywne opodatkowanie, mając na uwadze fakt, że obowiązujące dzisiaj przepisy opodatkowania osób prawnych są przestarzałe i nie uwzględniają nakreślonego wyżej rozwoju. Przede wszystkim obowiązujące przepisy nie odzwierciedlają obecnej sytuacji, w której transgraniczny handel w internecie jest łatwiejszy, pozbawiony fizycznej obecności stron, i w której przedsiębiorstwa opierają się na trudnych do wycenienia wartościach niematerialnych, a generowane przez użytkownika treści i zgromadzone dane stanowią rodzaj aktywności leżącej u źródła procesu tworzenia wartości przez przedsiębiorstwa cyfrowe.

Jeżeli chodzi o opinie na szczeblu międzynarodowym, Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) uznała w swoim sprawozdaniu z działania 1³, które zostało opublikowane w 2015 r. w ramach realizowanego przez OECD i państwa grupy G-20 projektu dotyczącego erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków (BEPS), że cyfryzacja oraz wynikające z niej niektóre modele działalności gospodarczej, są wyzwaniem dla międzynarodowego opodatkowania. W następstwie wspomnianego sprawozdania ministrowie finansów grupy G-20 ponownie wyrazili swoje poparcie dla prac OECD prowadzonych w zakresie opodatkowania i cyfryzacji. W związku z tym OECD podjęła prace nad sprawozdaniem okresowym⁴ na temat opodatkowania gospodarki cyfrowej, które przedstawiono ministrom finansów państw grupy G-20 w marcu 2018 r. W sprawozdaniu okresowym przeanalizowano

¹ COM(2015)192 final.

² COM(2015)302 final.

³ OECD (2015), „Addressing the Tax Challenges of the Digital Economy: Action 1 – 2015 Final Report”, OECD, Paryż.

⁴ OECD (2018), „Tax Challenges Arising from Digitalisation – Interim Report 2018: Inclusive Framework on BEPS”, OECD Publishing, Paris.

potrzebę dostosowania międzynarodowego systemu podatkowego do cyfryzacji gospodarki oraz określono elementy, jakie powinny zostać uwzględnione przez państwa mające zamiar wprowadzić przejściowe środki jako odpowiedź na wyzwania podatkowe wynikające z cyfryzacji.

Jeżeli chodzi o Unię, wyzwania te opisano w komunikacie Komisji „Sprawiedliwy i skuteczny system podatkowy w Unii Europejskiej dla jednolitego rynku cyfrowego”⁵, przyjętym w dniu 21 września 2017 r. Bieżąca inicjatywa została również wymieniona w liście intencyjnym, który towarzyszył orędziu o stanie Unii z 2017 r.⁶. Jeżeli chodzi o państwa członkowskie, szereg europejskich ministrów finansów podpisało oświadczenie polityczne („Wspólna inicjatywa w sprawie opodatkowania spółek prowadzących działalność w gospodarce cyfrowej”), które wspiera wprowadzenie w przepisach prawnych UE wiarygodnych i skutecznych rozwiązań „opartych na koncepcji ustanowienia tzw. »podatku wyrównawczego« od obrotów generowanych w Europie przez przedsiębiorstwa cyfrowe”⁷. Następnie Rada Europy przyjęła w dniu 19 października 2017 r. konkluzje⁸, w których podkreślono „potrzebę skutecznego i sprawiedliwego systemu podatkowego na miarę ery cyfrowej.” Ponadto w konkluzjach Rady Ecofin z dnia 5 grudnia 2017 r.⁹ odnotowano zainteresowanie wielu państw członkowskich wprowadzeniem środków przejściowych, takich jak opłata oparta na przychodach z działalności cyfrowej w Unii, i stwierdzono, że Komisja mogłaby dokonać oceny takich środków.

W niniejszym wniosku znajduje się odpowiedź na powyższe wezwania do podjęcia działań. Ponadto w przejściowy sposób rozwiązany zostaje problem niedostosowania obowiązujących przepisów opodatkowania osób prawnych do warunków gospodarki cyfrowej.

Obowiązujące obecnie zasady opodatkowania osób prawnych zostały zaprojektowane na potrzeby przedsiębiorstw tradycyjnych. Przepisy podatkowe są oparte na zasadzie, że zyski należy opodatkowywać tam, gdzie wytworzona została wartość. Jednak w przeważającej części były one opracowywane na początku XX wieku, z myślą o tradycyjnych przedsiębiorstwach niedziałających w internecie, i określają przesłanki uruchomienia prawa do opodatkowania w danym państwie (gdzie opodatkować) oraz do określenia części wpływów przedsiębiorstwa, jaką należy przypisać do danego państwa (ile opodatkować), przede wszystkim w oparciu o fizyczną obecność przedsiębiorstwa w danym państwie. Oznacza to, że podmioty niebędące rezydentami są objęte opodatkowaniem w danym kraju tylko wówczas, gdy są w tym państwie obecne, tj. posiadają w nim stałe miejsce prowadzenia działalności. Takie przepisy nie uwzględniają jednak globalnego zasięgu działań cyfrowych, w przypadku których obecność fizyczna nie jest już niezbędnym wymogiem umożliwiającym świadczenie usług cyfrowych. Co więcej, przedsiębiorstwa cyfrowe mają inne cechy charakterystyczne niż przedsiębiorstwa tradycyjne, jeżeli chodzi o tworzenie wartości, a to za

⁵ COM(2017)547 final.

⁶ Orędzie o stanie Unii 2017. List intencyjny do przewodniczącego Antonio Tajaniego oraz do premiera Jüriego Ratasza z dnia 13 września 2017 r., dostępny pod następującym adresem: https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/letter-of-intent-2017_pl.pdf.

⁷ Oświadczenie polityczne: wspólna inicjatywa w sprawie opodatkowania spółek prowadzących działalność w gospodarce cyfrowej – http://www.mef.gov.it/inevidenza/banner/170907_joint_initiative_digital_taxation.pdf przedstawiona przez Niemcy, Francję, Włochy i Hiszpanię estońskiej prezydencji Rady we wrześniu 2017 r.

⁸ Posiedzenie Rady Europejskiej (w dniu 19 października 2017 r.) – konkluzje (dok. EUCO 14/17).

⁹ Konkluzje Rady z dnia 5 grudnia 2017 r. – Reagowanie na wyzwania związane z opodatkowaniem zysków gospodarki cyfrowej (FISC 346 ECOFIN 1092).

sprawą zdolności do realizowania działalności na odległość, wkładu użytkownika końcowego w proces tworzenia przez nie wartości, znaczenia dóbr niematerialnych, a także tendencji w kierunku struktury rynku „zwycięzca bierze wszystko” zakorzenionej w silnej obecności efektów sieciowych oraz wartości dużych zbiorów danych.

Stosowanie obowiązujących obecnie przepisów dotyczących opodatkowania osób prawnych w gospodarce cyfrowej doprowadziło do zniekształceń na linii: miejsce, w którym opodatkowywane są zyski, oraz miejsce, w którym tworzona jest wartość, a dotyczy to zwłaszcza modeli prowadzenia działalności, które w dużym stopniu polegają na uczestnictwie użytkowników. Z podatkowego punktu widzenia jest to podwójnym wyzwaniem. Po pierwsze, wkład uzyskany przez przedsiębiorstwo od użytkownika, który to wkład stanowi wytworzenie wartości dla danego przedsiębiorstwa, może znajdować się w jurysdykcji podatkowej, w której przedsiębiorstwo prowadzące działalność cyfrową nie ma swojego fizycznego zakładu (a tym samym, w myśl obowiązujących obecnie przepisów, nie funkcjonuje do celów podatkowych), i w której nie można opodatkować zysków wygenerowanych z takiej działalności. Po drugie, nawet jeżeli przedsiębiorstwo ma swój stały zakład w jurysdykcji, w której znajdują się użytkownicy, wartość wytworzona przez uczestnictwo użytkowników nie jest brana pod uwagę na etapie podejmowania decyzji, ile podatku należy uiścić w poszczególnych krajach. Ma to również konsekwencje z punktu widzenia ryzyka sztucznego unikania przepisów regulujących kwestię stałego zakładu, wprowadza zniekształcenie konkurencji między podmiotami działającymi na rynku cyfrowym i ma negatywny wpływ na przychody.

Komisja uznała, że najlepszym podejściem byłoby znalezienie wielostronnych, międzynarodowych rozwiązań kwestii opodatkowania gospodarki cyfrowej, zważywszy na globalny charakter tego wyzwania. Komisja współpracuje ściśle z OECD, wspierając prace nad wypracowaniem międzynarodowego rozwiązania. Jednak ze względu na złożoną naturę problemu oraz szeroki zakres kwestii, jakie należy rozwiązać, osiągnięcie postępów na szczeblu międzynarodowym jest trudne, a dojście do międzynarodowego porozumienia może potrwać. W związku z tym Komisja postanowiła podjąć działania i składa dzisiaj wniosek dotyczący dostosowania przepisów dotyczących opodatkowania osób prawnych na szczeblu Unii, tak aby były one dopasowane do specyfiki przedsiębiorstw cyfrowych¹⁰, oraz przedstawia zalecenie dla państw członkowskich, aby te rozszerzyły to kompleksowe rozwiązanie na swoje umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania zawarte z jurysdykcjami pozaunijnymi¹¹. Rada Ecofin podkreśliła w swoich konkluzjach z dnia 5 grudnia 2017 r., że opowiada się za rozwiązaniem globalnym, i zobowiązała się do ścisłego monitorowania rozwoju sytuacji na arenie międzynarodowej oraz do rozważenia stosownych strategii, jednocześnie z zadowoleniem przyjmując działania UE. Mimo obecnych wniosków dla osiągnięcia globalnego porozumienia w tym zakresie decydujące znaczenie mają działania na szczeblu OECD. Komisja będzie uważnie śledzić rozwój sytuacji.

Oczekując na obszerne rozwiązanie, którego przyjęcie i wdrożenie może potrwać, państwa członkowskie odczuwają presję, aby podjąć rozwiązania w tym zakresie, mając na względzie ryzyko, że ich podstawy opodatkowania na przestrzeni lat straciły znacznie na aktualności i mogą powodować, że system jest postrzegany jako niesprawiedliwy. W 10 państwach członkowskich wprowadzono lub zaplanowano wprowadzenie jednostronnych środków

¹⁰ Wniosek dotyczący dyrektywy Rady ustanawiającej przepisy dotyczące opodatkowania osób prawnych, których obecność na rynku cyfrowym jest znacząca (COM(2018)147 final).

¹¹ Zalecenie Komisji w sprawie opodatkowania osób prawnych, których obecność na rynku cyfrowym jest znacząca (C(2018) 1650 final).

w celu rozwiązania tego problemu w sposób ograniczony; tendencja ta nasila się, a przyjmowane środki są bardzo różne pod względem zakresu i uzasadnienia. Takie nieskoordynowane działania podejmowane przez państwa członkowskie indywidualnie stanowią ryzyko polegające na dalszej fragmentacji jednolitego rynku i zakłócaniu konkurencji, a tym samym utrudnianiu rozwoju nowych zastosowań cyfrowych i zakłócaniu konkurencyjności Unii jako całości.

W związku z tym konieczne jest podjęcie działań przez Komisję i przedstawienie propozycji ujednoliconego podejścia stanowiącego przejściowe rozwiązanie problemu w sposób ukierunkowany. W tym celu w niniejszym wniosku zawarto wspólny system opodatkowania przychodów z tytułu dostarczania określonych usług cyfrowych przez podatników (zwany dalej „podatkiem od usług cyfrowych” lub „DST”). Szczegółowym celem tego wniosku jest przedstawienie środka ukierunkowanego na przychody pochodzące z dostarczania określonych usług cyfrowych, który jest łatwy do wdrożenia i pomocny w zachowaniu równych warunków działania w okresie przejściowym, do momentu wprowadzenia rozwiązania kompleksowego.

Jest to zgodne z ogólnymi celami niniejszego wniosku, którymi są:

- ochrona integralności jednolitego rynku i zapewnienie jego właściwego funkcjonowania;
 - zagwarantowanie, aby finanse publiczne w Unii były zrównoważone, a krajowe podstawy opodatkowania nie traciły na aktualności;
 - zapewnienie sprawiedliwości społecznej i równych warunków działania dla wszystkich przedsiębiorstw prowadzących działalność w Unii; oraz
 - walka z agresywnym planowaniem podatkowym oraz zamknięcie luk istniejących obecnie w przepisach międzynarodowych, co pozwala niektórym przedsiębiorstwom cyfrowym na unikanie opodatkowania w krajach, w których prowadzą działalność i wytwarzają wartość.
- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Niniejszy wniosek jest elementem starań podejmowanych na szczeblu Unii i na szczeblu międzynarodowym zmierzających do dostosowania obowiązujących ram podatkowych do gospodarki cyfrowej.

Jeżeli chodzi o szczebel międzynarodowy, wyzwanie polegające na zagwarantowaniu sprawiedliwego opodatkowania wszystkich podmiotów w gospodarce cyfrowej zostało już zdefiniowane w ramach działania 1 realizowanego w projekcie OECD i państw grupy G-20 dotyczącym BEPS. OECD prowadziła prace nad sprawozdaniem okresowym na temat opodatkowania gospodarki cyfrowej, które zostało przedstawione ministrom finansów państw grupy G-20 w marcu 2018 r.

Jeżeli chodzi o szczebel UE, sprawiedliwe przepisy opodatkowania w gospodarce cyfrowej to element strategii przyjętej przez Komisję na rzecz sprawiedliwego opodatkowania; stanowią one uzupełnienie osiągniętych w minionych latach ulepszeń przepisów w sprawie opodatkowania osób prawnych. W tym kontekście Komisja ponownie przedstawiła w 2016 r. wniosek w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych

(CCCTB)¹², która zapewni przedsiębiorstwom na jednolitym rynku konkurencyjne, sprawiedliwe i solidne ramy opodatkowania. Komisja podjęła wyzwania związane z gospodarką cyfrową także w obszarze podatku VAT, składając wniosek w sprawie handlu elektronicznego, przyjęty przez Radę w grudniu 2017 r.¹³, który jest zgodny z innymi działaniami legislacyjnymi określonymi w planie działania w sprawie VAT z 2016 r.¹⁴.

Przedmiotowy wniosek jest elementem pakietu, który zawiera także wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie rozwiązania kompleksowego¹⁵, zalecenie dla państw członkowskich, aby odzwierciedliły one to kompleksowe rozwiązanie w swoich umowach o unikaniu podwójnego opodatkowania zawartych z jurysdykcjami pozaunijnymi¹⁶, oraz komunikat określający kontekst i wyjaśniający powiązania między wnioskami¹⁷. Jak wyjaśniono w komunikacie, zasady leżące u podstaw przedmiotowego wniosku, a zwłaszcza pojęcie tworzenia wartości przez użytkownika, są powiązane z wnioskiem dotyczącym dyrektywy w sprawie rozwiązania kompleksowego oraz zaleceniem. Te przejściowe środki obejmują zwłaszcza te przypadki, w których wkład użytkowników w tworzenie wartości przez dane przedsiębiorstwo jest bardziej znaczący, podczas gdy pojęcie tworzenia wartości przez użytkownika jest również czynnikiem, który ma zostać odzwierciedlony w ramach dotyczących opodatkowania osób prawnych przewidzianych w rozwiązaniu kompleksowym.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Przedmiotowy wniosek jest spójny z unijną strategią jednolitego rynku cyfrowego¹⁸, w której Komisja zobowiązała się do zapewnienia osobom fizycznym i przedsiębiorstwom dostępu do działalności online na warunkach uczciwej konkurencji, a także do udostępnienia możliwości cyfrowych osobom fizycznym i przedsiębiorstwom oraz wzmocnienia pozycji Europy jako światowego lidera w dziedzinie gospodarki cyfrowej.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Podstawą dyrektywy, której dotyczy wniosek, jest art. 113 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Przepis ten pozwala Radzie, stanowiącej jednomyślnie zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą i po konsultacji z Parlamentem Europejskim oraz Komitetem Ekonomiczno-Społecznym, na uchwalenie przepisów dotyczących harmonizacji ustawodawstwa państw członkowskich odnoszącego się do innych podatków pośrednich w zakresie, w jakim harmonizacja ta jest niezbędna do ustanowienia i zapewnienia funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz uniknięcia zakłóceń konkurencji.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Wniosek jest zgodny z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TEU). W oczekiwaniu na wspólne i skoordynowane działania na szczeblu Unii,

¹² COM(2016) 685 final i COM(2016) 683 final.

¹³ Dyrektywa Rady (UE) 2017/2455 z dnia 5 grudnia 2017 r. zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE i dyrektywę 2009/132/WE w odniesieniu do niektórych obowiązków wynikających z podatku od wartości dodanej w przypadku świadczenia usług i sprzedaży towarów na odległość (Dz.U. L 348 z 29.12.2017, s. 7).

¹⁴ COM(2016)148 final.

¹⁵ COM(2018)147 final.

¹⁶ C(2018) 1650 final.

¹⁷ COM(2018)146 final.

¹⁸ COM(2015)192 final.

które pozwolą zreformować ramy opodatkowania osób prawnych w sposób uwzględniający działalność cyfrową przedsiębiorstw, państwa członkowskie mogą wprowadzać jednostronne środki przejściowe, pozwalające na odpowiednie reagowanie na wyzwania związane z opodatkowaniem przedsiębiorstw w gospodarce cyfrowej. Niektóre z tych środków, które mogą mieć bardzo różnorodny charakter, zostały już przez państwa członkowskie wdrożone lub są właśnie na etapie planowania. W tym względzie konieczne jest działanie na szczeblu UE, które pozwoli na ograniczenie rozdrobnienia jednolitego rynku i zakłóceń konkurencji w Unii, wywołanych przyjmowaniem takich rozbieżnych, jednostronnych środków na szczeblu państw członkowskich. Ponadto rozwiązanie unijne – zastępujące rozbieżne strategie krajowe – wiąże się z ograniczeniem obciążeń, jakie przedsiębiorstwa ponoszą w związku z dostosowaniem się do nowych przepisów, a także stanowi wyraźny sygnał dla międzynarodowej społeczności, będący dowodem na to, że UE jest gotowa działać, gdy chodzi o sprawiedliwe opodatkowanie gospodarki cyfrowej.

- **Proporcjonalność**

Preferowany wariant jest spójny z zasadą proporcjonalności, czyli nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów Traktatów, a w szczególności do sprawnego funkcjonowania jednolitego rynku. Jak wynika z kontroli zgodności z zasadą pomocniczości, państwa członkowskie nie są w stanie rozwiązać problemu, nie utrudniając funkcjonowania jednolitego rynku. Ponadto celem przedmiotowego wniosku jest określenie wspólnej struktury opodatkowania, przy zachowaniu dostatecznego marginesu swobody dla państw członkowskich w kontekście ustalania określonych administracyjnych aspektów związanych z danym środkiem, takich jak prowadzenie rachunkowości, rejestrów i innych obowiązków mających na celu zapewnienie skutecznej zapłaty DST. Państwa członkowskie mogą również przyjmować środki dotyczące zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania, unikaniu opodatkowania i nadużyciom w odniesieniu do DST, zachowując one możliwość egzekwowania płatności DST i przeprowadzania kontroli podatkowych zgodnie z ich wewnętrznymi zasadami i procedurami. Zob. również część 9.4.2 oceny skutków towarzyszącej niniejszemu wnioskowi¹⁹.

- **Wybór instrumentu**

Niniejszy wniosek przewiduje dyrektywę, która jest jedynym dostępnym instrumentem na podstawie art. 113 TFUE.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Strategia konsultacji skupiła się na trzech głównych grupach zainteresowanych: administracjach podatkowych państw członkowskich, przedsiębiorstwach i obywatelach. Dwie pierwsze konsultacje obejmowały otwarte konsultacje społeczne, w których nadesłano łącznie 446 odpowiedzi w ciągu 12 tygodni (od dnia 26 października 2017 r. do dnia 3 stycznia 2018 r.), a także ukierunkowaną ankietę przesłaną do wszystkich administracji podatkowych w Unii. O inicjatywie poinformowano także członków Platformy na rzecz dobrego zarządzania w kwestiach podatkowych (składającej się ze wszystkich organów podatkowych w Unii oraz 15 organizacji reprezentujących przedsiębiorców, społeczeństwo obywatelskie i osoby zajmujące się podatkami zawodowo) oraz zasięgnięto ich opinii. Uwzględniono także nadesłane uwagi spontaniczne. Jak można zauważyć w załączniku 2 do

¹⁹ SWD(2018) 81 final.

oceny skutków towarzyszącej niniejszemu wnioskowi, jeżeli chodzi o rozwiązanie przejściowe, preferowanym przez zainteresowane strony rozwiązaniem było opodatkowanie przychodów z tytułu świadczenia określonych usług cyfrowych (10 spośród 21 krajowych organów podatkowych, a także 53 % respondentów konsultacji społecznych).

- **Ocena skutków**

Rada ds. Kontroli Regulacyjnej w Komisji przeanalizowała ocenę skutków wniosku w dniu 7 lutego 2018 r. Rada wydała pozytywną opinię w sprawie wniosku, a także pewne zalecenia, które uwzględniono w ostatecznej wersji oceny skutków. W załączniku 1 do dokumentu roboczego służb Komisji towarzyszącego niniejszemu wnioskowi zawarto opinię Rady, zalecenia oraz wyjaśnienie, w jaki sposób zostały one uwzględnione²⁰. Zob. załącznik 3 do tego dokumentu, w którym znajduje się zestawienie, na kogo będzie miał wpływ niniejszy wniosek oraz jak ten wpływ będzie wyglądał.

W ocenie skutków dotyczącej niniejszego wniosku przeanalizowano kilka możliwych wariantów rozwiązania przejściowego. Niemniej jednak ze względu na szereg ograniczeń prawnych stało się oczywiste, że należy skoncentrować się na podatku od przychodów uzyskiwanych w wyniku świadczenia niektórych usług cyfrowych. Uwzględniono szereg opinii, jeżeli chodzi o charakterystykę takiego DST (zob. część 9.2 oceny skutków), a zwłaszcza jego zakres (jakie usługi są nim objęte), zastosowanie progów obrotów (które przedsiębiorstwa są nim objęte), stawkę podatkową oraz pobór podatku.

Jak wyjaśniono w ocenie skutków, preferowanym rozwiązaniem w ramach tego wariantu jest podatek o wąskim zakresie, pobierany od przychodów brutto z działalności wynikającej ze świadczenia określonych usług cyfrowych, w przypadku którego centralne znaczenie ma wytworzenie wartości, oraz do zapłaty którego zobowiązane byłyby – jako podatnicy – jedynie przedsiębiorstwa znajdujące się powyżej dwóch progów powiązanych z przychodami.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu na budżet UE.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Wdrażanie i stosowanie dyrektywy po jej przyjęciu będzie monitorowane przez Komisję wspólnie z państwami członkowskimi; Komisja dokona oceny, czy inicjatywa ta funkcjonuje prawidłowo oraz do jakiego stopnia osiągnięte zostały jej założenia. W tym celu będzie ona opierać się na wskaźnikach określonych w części 10 oceny skutków załączonej do niniejszego wniosku.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Definicje (art. 2)

W tym artykule przedstawiono definicje różnych pojęć niezbędnych do stosowania przepisów dyrektywy.

Przychody podlegające opodatkowaniu (art. 3)

²⁰ SWD(2018) 81 final.

W tym artykule określono, które przychody kwalifikują się jako przychody podlegające opodatkowaniu do celów niniejszej dyrektywy.

Podatek od usług cyfrowych (DST) to podatek o ukierunkowanym zakresie, pobierany od przychodów wynikających ze świadczenia określonych usług cyfrowych, które charakteryzują się tworzeniem wartości przez użytkownika. Usługi objęte zakresem stosowania DST to te, w przypadku których uczestnictwo użytkownika w czynności cyfrowej stanowi istotny wkład w działalność przedsiębiorstwa realizującego te czynności, co pozwala przedsiębiorstwu na uzyskanie przychodów z tych czynności. Innymi słowy, modele działalności wchodzące w zakres przedmiotowej dyrektywy to te modele, które nie istniałyby w swojej aktualnej formie bez udziału użytkownika. Rola, jaką odgrywają użytkownicy tych usług, jest wyjątkowa i bardziej złożona niż ta, którą pełni klient w usługach tradycyjnych. Usługi te mogą być świadczone na odległość, bez niezbędnej fizycznej obecności usługodawcy na obszarze jurysdykcji, na którym znajdują się użytkownicy i na którym tworzona jest wartość. Takie modele działalności powodują zatem największe rozbieżności, jeżeli chodzi o miejsce opodatkowania zysków oraz miejsce wytworzenia wartości. Przedmiotem opodatkowania są jednak przychody uzyskane z przekształcenia wkładu użytkownika w korzyść pieniężną, nie zaś samo uczestnictwo użytkownika.

Jeżeli chodzi o wnoszenie przez użytkownika wkładu w tworzenie wartości przedsiębiorstwa, istnieje kilka możliwości. Przedsiębiorstwa cyfrowe mogą przykładowo pobierać dane o aktywności użytkowników na interfejsach cyfrowych, które to dane są zazwyczaj wykorzystywane do projektowania reklam pod kątem takich użytkowników lub są odpłatnie przekazywane osobom trzecim. Inny sposób to aktywne i trwałe zaangażowanie użytkowników na wielostronnych interfejsach cyfrowych, przyczyniające się do powstawania efektu sieciowego, dzięki któremu wartość usługi rośnie, mówiąc ogólnie, wraz z liczbą użytkowników korzystających z interfejsu. Wartość takich interfejsów wynika z kontaktów nawiązywanych przez użytkowników i ich interakcji między sobą, co często wiąże się z udostępnianiem informacji przez użytkowników i ich wymianą z innymi użytkownikami w obrębie sieci. Takie wielostronne interfejsy cyfrowe mogą również ułatwiać dokonywanie leżących u źródła dostaw towarów lub świadczenia usług bezpośrednio między użytkownikami, co stanowi inną, wyraźną formę uczestnictwa użytkowników.

Na podstawie różnych form uczestnictwa użytkowników, które opisano powyżej, przychodami ujętymi w zakresie stosowania przedmiotowego podatku (przychody podlegające opodatkowaniu) byłyby przychody uzyskane z tytułu świadczenia którejkolwiek z poniższych usług (usług podlegających opodatkowaniu), jak określono w art. 3 ust. 1:

- usług polegających na umieszczaniu na interfejsie cyfrowym reklamy ukierunkowanej na użytkowników tego interfejsu, jak również przekazywaniu zgromadzonych danych o użytkownikach, które to dane zostały wygenerowane w oparciu o aktywność tych użytkowników na interfejsach cyfrowych;
- usług polegających na udostępnianiu użytkownikom wielostronnych interfejsów cyfrowych, które można określić również jako „usługi pośrednictwa”, które pozwalają użytkownikom na znajdowanie innych użytkowników i wchodzenie z nimi w interakcje, i które również mają ułatwiać świadczenie leżących u źródła dostaw towarów lub usług bezpośrednio między użytkownikami.

Świadczenie usług reklamowych polegających na umieszczaniu na interfejsie cyfrowym reklamy klienta ukierunkowanej na użytkowników tego interfejsu zdefiniowano w art. 3 ust. 1 lit. a) w szerokim ujęciu, zgodnie z przeanalizowanymi modelami biznesowymi. Jest tak, ponieważ umieszczanie takiej reklamy w kontekście cyfrowym stanowi sposób, w jaki przedsiębiorstwo umożliwiające pojawienie się reklamy na interfejsie cyfrowym zazwyczaj

przekształca w korzyść pieniężną aktywność użytkowników oraz dane użytkowników uwzględniane na potrzeby umieszczenia reklamy. Definicja usługi nie uwzględnia faktu, czy dostawca usługi reklamowej jest właścicielem interfejsu cyfrowego, na którym pojawia się reklama. Jednak w art. 3 ust. 3 wyjaśniono, że w przypadkach, w których dostawca usługi reklamowej i właściciel interfejsu cyfrowego to dwa różne podmioty, nie uznaje się tego drugiego za podmiot, który dostarczył usługę podlegającą opodatkowaniu na podstawie art. 3 ust. 1 lit. a). Ma to na celu uniknięcie ewentualnego efektu kaskadowego lub podwójnego opodatkowania tego samego przychodu (część przychodu uzyskanego przez podmiot umieszczający reklamę klienta zostanie zapłacona właścicielowi interfejsu cyfrowego, na którym ma się ukazać dana reklama, w zamian za wynajęcie przestrzeni cyfrowej na tym interfejsie).

Usługi pośrednictwa zdefiniowano w art. 3 ust. 1 lit. b) za pomocą odesłania do wielostronnego interfejsu cyfrowego umożliwiającego użytkownikom wynajdowanie innych użytkowników i wchodzenie z nimi w interakcje; jest to aspekt pozwalający podmiotom świadczącym takie usługi na wyciąganie korzyści z efektu sieciowego. Zdolność tych interfejsów do tworzenia powiązania między użytkownikami odróżnia usługi pośrednictwa od innych usług, które również mogą być postrzegane jako usługi ułatwiające wchodzenie przez użytkowników w interakcje, ale w przypadku których użytkownicy nie mogą nawiązywać ze sobą kontaktu, chyba że nawiązali go już inną drogą, na przykład za pośrednictwem usług komunikacji natychmiastowej. Tworzenie wartości w odniesieniu do takich innych usług, które mogą być ogólnie zdefiniowane jako usługi komunikacyjne lub płatnicze, polega na rozwoju i sprzedaży oprogramowania wspierającego, które pozwala na realizowanie interakcji, i jest w mniejszym stopniu powiązane z zaangażowaniem użytkowników. W związku z tym usługi komunikacyjne lub usługi płatnicze nie zostały objęte zakresem zastosowania podatku, co wyjaśniono w art. 3 ust. 4 lit. a).

W przypadkach dotyczących wielostronnych interfejsów cyfrowych ułatwiających leżącą u źródła dostawę towarów lub świadczenie usług bezpośrednio między użytkownikami tego interfejsu przychody uzyskane przez użytkowników w wyniku takich transakcji pozostają poza zakresem zastosowania podatku. Poza zakresem zastosowania DST znajdują się także przychody z działalności detalicznej polegającej na sprzedaży towarów lub usług, na które umowę zawiera się *online*, za pośrednictwem strony internetowej dostawcy takich towarów lub usług (co może wiązać się ze zjawiskiem określanym zazwyczaj jako handel elektroniczny), jako że wytworzenie wartości na rzecz podmiotu realizującego działalność detaliczną jest powiązane z dostarczonymi towarami lub usługami, zaś interfejs cyfrowy jest wykorzystywany jedynie jako środek komunikacji.

W art. 3 ust. 4 lit. a) wyjaśniono również, że usługi świadczone przez podmiot na rzecz użytkowników za pośrednictwem interfejsu cyfrowego, polegające na dostarczaniu cyfrowych treści takich jak pliki wideo, audio lub tekstowe, które są własnością tego podmiotu lub do których dystrybucji podmiot ten nabył prawo, nie są uznawane za usługi pośrednictwa i w związku z tym powinny zostać wyłączone z zakresu zastosowania podatku, ponieważ mniej oczywiste jest w tym przypadku, że zakres uczestnictwa użytkownika odgrywa kluczową rolę w wytworzeniu wartości dla przedsiębiorstwa. Wyjaśnienie tej kwestii jest niezbędne, ponieważ niektórzy dostawcy treści cyfrowych za pośrednictwem interfejsu cyfrowego mogą dopuszczać pewien rodzaj interakcji między odbiorcami takich treści, a tym samym mogliby być postrzegani jako wchodzący w zakres definicji wielostronnych interfejsów cyfrowych realizujących usługi pośrednictwa. Jednak w takich okolicznościach interakcje między użytkownikami zachowują aspekt pomocniczy w stosunku do dostawy treści cyfrowych, w przypadku której wyłącznym lub głównym celem dla użytkownika jest otrzymanie treści cyfrowej od danego podmiotu udostępniającego interfejs cyfrowy (np.

dostarczenie przez podmiot użytkownikowi gry wideo za pośrednictwem interfejsu cyfrowego stanowiłoby dostarczenie treści cyfrowej przez ten podmiot, które nie wchodzi w zakres DST, niezależnie od tego, czy dany użytkownik może grać z innymi użytkownikami, a zatem czy pewien rodzaj interakcji między nimi jest dozwolony).

Należy odróżnić dostarczanie przez podmiot treści cyfrowych na rzecz użytkowników za pośrednictwem interfejsu cyfrowego, co jest usługą niewchodzącą w zakres stosowania DST, od udostępniania wielostronnego interfejsu cyfrowego, za pośrednictwem którego użytkownicy mogą udostępniać innym użytkownikom treści cyfrowe lub je z innymi użytkownikami wymieniać, lub od udostępniania interfejsu, który ułatwia leżące u źródła wzajemne dostarczanie sobie treści cyfrowych przez użytkowników. Ten ostatni rodzaj usług stanowi usługę pośrednictwa realizowaną przez podmiot udostępniający wielostronny interfejs cyfrowy i dlatego usługa ta wchodzi w zakres stosowania DST, niezależnie od rodzaju transakcji leżącej u źródła. W związku z tym w art. 3 ust. 4 lit. a) podkreślono, że dostarczanie treści cyfrowych niewchodzące w zakres stosowania DST musi być realizowane przez podmiot udostępniający interfejs cyfrowy, za pośrednictwem którego dostarczane są treści cyfrowe, nie zaś przez użytkowników tego interfejsu na rzecz innych użytkowników.

Podlegające opodatkowaniu usługi polegające na przesyłaniu zgromadzonych danych o użytkownikach zostały zdefiniowane w art. 3 ust. 1 lit. c) poprzez odniesienie do danych, które zostały wygenerowane w oparciu o czynności tych użytkowników na interfejsach cyfrowych. Jest tak, ponieważ usługi wchodzące w zakres DST to usługi korzystające z interfejsów cyfrowych jako ze sposobu tworzenia wkładu przez użytkownika, nie zaś usługi korzystające z interfejsów jako ze sposobu przesyłania danych generowanych w inny sposób. W związku z tym DST nie jest podatkiem nakładanym na gromadzenie danych lub wykorzystywanie zgromadzonych danych przez przedsiębiorstwa na swoje wewnętrzne potrzeby ani też na bezpłatną wymianę zgromadzonych danych przez dane przedsiębiorstwo z innymi podmiotami. Przedmiotem opodatkowania DST jest odpłatne przekazywanie danych uzyskiwanych z bardzo szczególnej czynności (aktywności użytkowników na interfejsach cyfrowych).

W art. 3 ust. 4 lit. b) i c) wyjaśniono, że w zakres stosowania DST nie wchodzi usługi wymienione w sekcji A pkt 1)–9) załącznika I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE²¹ i zapewniane przez systemy obrotu lub podmioty systematycznie internalizujące transakcje, które zostały zdefiniowane w tej dyrektywie, bądź przez dostawców uregulowanych usług finansowania społecznościowego. Ponadto w zakres stosowania DST nie wchodzi usługi polegające na ułatwianiu udzielania pożyczek, świadczone przez dostawców uregulowanych usług finansowania społecznościowego. Dostawcy uregulowanych usług finansowania społecznościowego odnoszą się do dostawców usług, którzy są objęci wszelkimi przyszłymi przepisami unijnymi przyjętym na podstawie art. 114 TFUE dotyczącymi regulowania usług finansowania społecznościowego.

Wielostronne interfejsy cyfrowe, które pozwalają użytkownikom na uzyskanie usługi wykonania transakcji, usługi inwestycyjnej lub usługi poszukiwania inwestycji, takie jak usługi udostępniane przez wspomniane powyżej podmioty, bądź pozyskanie informacji o istnieniu takich usług, często wymagają interakcji użytkownika. Jednak to nie użytkownik odgrywa centralną rolę w tworzeniu wartości dla podmiotu udostępniającego interfejs cyfrowy. Wartość zależy od zdolności takiego podmiotu do kontaktowania ze sobą

²¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).

kupujących i sprzedających produkty finansowe, na określonych i wyróżniających warunkach, które w przeciwnym razie by nie zaistniały (w porównaniu na przykład z transakcjami zawieranymi bezpośrednio przez kontrahentów poza takimi interfejsami). Usługa polegająca na udostępnianiu interfejsu cyfrowego przez taki podmiot wykracza poza zwykle ułatwianie transakcji na instrumentach finansowych między użytkownikami takiego interfejsu. Celem usług uregulowanych, które są wyłączone z zakresu stosowania przedmiotowej dyrektywy, jest w szczególności zapewnienie bezpiecznego otoczenia dla transakcji finansowych. W związku z tym podmiot świadczący takie usługi określa szczegółowe warunki, na jakich mogą być zawierane transakcje finansowe, tak aby zagwarantowane były zasadnicze elementy, takie jak jakość wykonania transakcji, poziom przejrzystości na rynku oraz sprawiedliwe traktowanie inwestorów. I wreszcie, istotnym i wyróżniającym celem takich usług jest ułatwianie finansowania, inwestycji lub oszczędzania.

Jeżeli chodzi o platformy finansowania społecznościowego, finansowanie społecznościowe oparte na inwestycjach i pożyczkach nie wchodzi w zakres stosowania podatku, ponieważ świadczeniodawcy takich usług pełnią tę samą rolę, jaką pełnią systemy obrotu i podmioty systematycznie internalizujące transakcje, a tym samym nie stanowią samego tylko pośrednictwa. W zakres dyrektywy wchodzi jednak usługi świadczone przez platformy finansowania społecznościowego, które nie są oparte na inwestycjach i pożyczkach i stanowią pośrednictwo, takie jak finansowanie społecznościowe oparte na darowiznach i nagrodach, lub usługi świadczone przez takie platformy i polegające na umieszczaniu reklam.

Jako że przekazywanie danych przez systemy obrotu, podmioty systematycznie internalizujące transakcje oraz dostawców uregulowanych usług finansowania społecznościowego jest ograniczone do świadczenia uregulowanych usług finansowych opisanych powyżej i stanowi ich element składowy oraz jest jako takie uregulowane prawem Unii, świadczenie usług przekazywania danych przez te podmioty powinno być również wykluczone z zakresu stosowania DST, jak określono w art. 3 ust. 5.

W art. 3 ust. 2 wyjaśniono, że DST jest pobierany od przychodów brutto przedsiębiorstwa, które wynikają ze świadczenia usług wchodzących w zakres stosowania podatku, bez podatku od wartości dodanej oraz innych podobnych podatków.

W art. 3 ust. 7 wyjaśniono, że przychody wynikające ze świadczenia podlegających opodatkowaniu usług między podmiotami wchodzącymi w skład skonsolidowanej grupy do celów rachunkowości finansowej nie kwalifikują się jako przychody podlegające opodatkowaniu.

Jak stanowi art. 3 ust. 8, w sytuacjach, w których podmiot wchodzący w skład skonsolidowanej grupy do celów rachunkowości finansowej świadczy podlegające opodatkowaniu usługi na rzecz osoby trzeciej, lecz wynagrodzenie za te usługi jest uzyskiwane przez inny podmiot w obrębie grupy, uznaje się, że wynagrodzenie to uzyskał podmiot świadczący usługi podlegające opodatkowaniu. Przepis ten stanowi zabezpieczenie, którego celem jest uniemożliwienie uniknięcia zobowiązania do zapłaty DST przez podmiot świadczący podlegające opodatkowaniu usługi i uzyskujący przychody wynikające z takich usług za pośrednictwem innego podmiotu w obrębie tej samej grupy.

Podatnik (art. 4)

W myśl art. 4 ust. 1 za podatnika na potrzeby DST uznaje się podmiot, który znajduje się powyżej dwóch wymienionych poniżej progów:

- łączna kwota przychodów w skali światowej wykazywanych przez podmiot za ostatni pełny rok podatkowy, za który dostępne jest sprawozdanie finansowe, przekracza 750 000 000 EUR; oraz
- łączna kwota podlegających opodatkowaniu przychodów uzyskanych przez podmiot na terytorium Unii w ciągu tego roku podatkowego przekracza 50 000 000 EUR.

Pierwszy próg (łącznie roczne przychody w skali światowej) ogranicza zastosowanie podatku do przedsiębiorstw o określonej wielkości; są to przedsiębiorstwa o silnej pozycji na rynku, która pozwala im na odnoszenie stosunkowo większych korzyści z efektów sieciowych oraz wykorzystywania dużych zbiorów danych, a tym samym na zbudowanie modelu biznesowego w oparciu o uczestnictwo użytkowników. Takie modele biznesowe, które prowadzą do większych rozbieżności, jeżeli chodzi o miejsce, w którym opodatkowywane są przychody, i miejsce, w którym tworzona jest wartość, wchodzą w zakres stosowania podatku. Ekonomiczna zdolność przedsiębiorstw kwalifikujących się jako podatnicy powinna być postrzegana jako zdolność do przyciągania dużej liczby użytkowników, niezbędnej do rentowności takich modeli biznesowych. Ponadto to właśnie większe przedsiębiorstwa mają możliwość prowadzenia agresywnego planowania podatkowego. Z tego powodu ten sam próg zaproponowano w innych inicjatywach unijnych, takich jak wspólna skonsolidowana podstawa opodatkowania osób prawnych (CCCTB). Celem takiego progu jest również zagwarantowanie pewności prawa i ułatwienie przedsiębiorstwom i organom podatkowym ustalania, czy dane przedsiębiorstwo jest objęte zakresem stosowania DST, oraz zmniejszenie kosztów takiego ustalania, zwłaszcza jeżeli weźmiemy pod uwagę fakt, że niektóre z przedsiębiorstw mogą nie rejestrować oddzielnie przychodów z działalności objętej zakresem stosowania przedmiotowego podatku. Wspomniany próg powinien również wyłączać małe przedsiębiorstwa i przedsiębiorstwa typu start-up, w przypadku których obciążenia związane z przestrzeganiem przepisów dotyczących tego nowego podatku byłyby prawdopodobnie niewspółmiernie duże.

Drugi próg (łącznie roczne przychody podlegające opodatkowaniu w Unii) ogranicza natomiast zastosowanie tego podatku do przypadków, w których istnieje znaczny ślad cyfrowy na poziomie Unii w odniesieniu do rodzaju przychodów objętych DST. Próg ten ustalono na szczeblu Unii, aby nie były brane pod uwagę różnice w wielkości rynku, które mogą istnieć w Unii.

Jeżeli dane przedsiębiorstwo wchodzi w skład skonsolidowanej grupy do celów rachunkowości finansowej, progi muszą być stosowane z uwzględnieniem łącznych skonsolidowanych przychodów grupy, jak stanowi art. 4 ust. 6.

Niezależnie od tego, czy dane przedsiębiorstwo ma siedzibę na terytorium państwa członkowskiego czy też w jurysdykcji pozaunijnej, kwalifikuje się ono jako podatnik, jeżeli spełnia obydwie powyższe warunki. W zależności od tego, gdzie znajduje się siedziba podatnika, scenariusze zobowiązania do zapłaty podatku DST, które mogą wystąpić, mogą obejmować: podatnika mającego siedzibę na terytorium jurysdykcji pozaunijnej, który musi uiścić DST w państwie członkowskim; podatnika mającego siedzibę w państwie członkowskim, który musi uiścić DST w innym państwie członkowskim; oraz podatnika mającego siedzibę w państwie członkowskim, który musi uiścić DST w tym samym państwie członkowskim.

Miejsce opodatkowania (art. 5)

W art. 5 określono, jaka część przychodów podlegających opodatkowaniu uzyskana przez dany podmiot musi być traktowana jako uzyskana w danym państwie członkowskim na potrzeby tego opodatkowania. Zgodnie z koncepcją tworzenia wartości przez użytkownika,

która leży u podstaw zakresu celu DST, w przepisie tym określono, że DST jest należny w państwie członkowskim lub w państwach członkowskich, w których użytkownicy się znajdują.

Podejście to jest konsekwencją założenia, że to zaangażowanie użytkowników w cyfrowe czynności przedsiębiorstwa generuje dla tego przedsiębiorstwa wartość, a zaangażowanie to niekoniecznie musi być związane ze zrealizowaniem przez użytkowników płatności (np. osoby oglądające reklamę na interfejsie cyfrowym); lub może się wiązać z płatnością realizowaną jedynie przez niektórych użytkowników (np. wielostronne interfejsy cyfrowe, w przypadku których jedynie niektórzy użytkownicy muszą płacić za dostęp do interfejsu, podczas gdy inni użytkownicy mają dostęp bezpłatny). W związku z tym państwem posiadającym prawo do nałożenia DST jest państwo członkowskie, w którym znajduje się użytkownik, niezależnie od tego, czy użytkownik przyczynił się finansowo do wytworzenia przychodów przedsiębiorstwa. Przewidziano szczegółowe przepisy pozwalające na określenie, kiedy można uznać, że użytkownik znajduje się w danym państwie członkowskim.

Przychody podlegające opodatkowaniu wynikające ze świadczenia podlegających opodatkowaniu usług muszą być traktowane do celów niniejszej dyrektywy jako uzyskane w państwie członkowskim w danym okresie rozliczeniowym, jeżeli uznaje się, że użytkownik powiązany z takimi usługami znajduje się w tym państwie członkowskim w tym okresie rozliczeniowym, zgodnie z przepisami zawartymi w art. 5 ust. 2, które muszą być stosowane dla każdego rodzaju usługi podlegającej opodatkowaniu. Jeżeli użytkownicy zaangażowani w podlegającą opodatkowaniu usługę znajdują się na terytorium różnych państw członkowskich lub na terytorium jurysdykcji pozaunijnej, podlegające opodatkowaniu przychody uzyskane przez podmiot w wyniku świadczenia tej usługi musiałyby zostać rozdzielone proporcjonalnie wśród poszczególnych państw członkowskich, zgodnie z szeregiem kluczy przydziału określonych w art. 5 ust. 3 dla każdego rodzaju podlegającej opodatkowaniu usługi. Wspomniane klucze przydziału zostały określone z uwzględnieniem charakteru poszczególnych usług podlegających opodatkowaniu oraz, w szczególności, okoliczności, która uruchamia otrzymanie przychodów przez usługodawcę.

Jeżeli podlegająca opodatkowaniu usługa polega na umieszczeniu reklamy na cyfrowym interfejsie, na potrzeby określenia części przychodów, jakie mają zostać przypisane w danym okresie rozliczeniowym danemu państwu członkowskiemu, uwzględniana jest liczba wyświetleń tej reklamy na urządzeniach użytkowników w tym okresie rozliczeniowym w tym państwie członkowskim.

Jeżeli chodzi o udostępnianie wielostronnych interfejsów cyfrowych, w celu określenia części przychodów podlegających opodatkowaniu, jaka ma być przypisana danemu państwu członkowskiemu, dokonuje się rozróżnienia między przypadkami, w których interfejs ułatwia zawarcie leżącej u źródła transakcji, i przypadkami, w których tego nie ułatwia. W przypadkach, w których ma miejsce ułatwienie zawarcia leżącej u źródła transakcji, przypisanie podlegających opodatkowaniu przychodów w okresie rozliczeniowym danemu państwu członkowskiemu jest realizowane na podstawie liczby użytkowników, którzy zawarli taką transakcję w tym okresie rozliczeniowym przy użyciu urządzenia w tym państwie członkowskim. Wynika to z tego, że jest to czynność zazwyczaj generująca przychody dla podmiotu udostępniającego interfejs. Prawa do opodatkowania przychodów przedsiębiorstw udostępniających interfejs są przypisane państwu członkowskiemu, w którym znajdują się użytkownicy zawierający transakcje leżące u źródła, niezależnie od tego, czy użytkownicy są podmiotem sprzedającym czy kupującym leżące u źródła towary lub świadczenia. Jest tak, ponieważ za pośrednictwem swojego uczestnictwa zarówno sprzedający, jak i kupujący generują wartość dla wielostronnego interfejsu cyfrowego, mając na uwadze fakt, że rolą interfejsu jest połączenie ze sobą podaży i popytu. Jeżeli jednak usługa pośrednictwa nie

obejmuje ułatwienia leżącej u źródła transakcji, przychody są zazwyczaj uzyskiwane z okresowych płatności po zarejestrowaniu lub otwarciu konta na interfejsie cyfrowym. W związku z tym na potrzeby przypisywania przychodów podlegających opodatkowaniu w okresie rozliczeniowym danemu państwu członkowskiemu pod uwagę brana jest liczba użytkowników w tym okresie rozliczeniowym posiadających konto, które zostało otwarte przy użyciu urządzenia w tym państwie członkowskiem, niezależnie od tego, czy zostało ono otwarte w ciągu tego roku podatkowego czy w roku poprzednim.

Jeśli chodzi o przekazywanie zgromadzonych danych o użytkownikach, na potrzeby przypisywania danemu państwu członkowskiemu przychodów podlegających opodatkowaniu w okresie rozliczeniowym brana jest pod uwagę liczba użytkowników, za pośrednictwem których wygenerowano – w następstwie skorzystania przez nich z urządzenia w tym państwie członkowskiem – dane przekazane w tym okresie rozliczeniowym.

W art. 5 ust. 4 wyjaśniono dalej, że na potrzeby określania miejsca opodatkowania nie jest brane pod uwagę miejsce, z którego jest realizowana płatność za podlegające opodatkowaniu usługi. Również w przypadkach, w których dostarczenie leżących u źródła towarów lub usług ma miejsce bezpośrednio między użytkownikami wielostronnego interfejsu cyfrowego, nie jest brane pod uwagę miejsce, w którym odbywają się takie leżące u źródła transakcje.

W myśl przepisu zawartego w art. 5 ust. 5 przyjmuje się, że użytkownik znajduje się w państwie członkowskiem, w którym znajduje się adres protokołu internetowego (IP) wykorzystywanego przez niego urządzenia, lub ustala się to przy pomocy innej dowolnej metody geolokalizacji, jeśli jest ona dokładniejsza. Adres protokołu internetowego (IP) jest prostym i skutecznym wskaźnikiem służącym określeniu miejsca, w którym przebywa użytkownik. Ponadto, jeżeli podatnik dzięki zastosowaniu innych metod geolokalizacji pozyskał wiedzę, że użytkownik nie znajduje się w państwie członkowskiem, na które wskazywałby adres protokołu internetowego (IP), podatnik ten nadal ma możliwość oparcia się na tych innych metodach geolokalizacji w celu określenia miejsca opodatkowania.

Wymagalność podatku, obliczanie podatku i jego podstawy (art. 6–8)

Zgodnie z art. 6 nowy podatek będzie wymagalny w danym państwie członkowskiem od tej części przychodów podlegających opodatkowaniu uzyskanych przez podatnika w okresie rozliczeniowym, które traktuje się jako uzyskane w tym państwie członkowskiem.

W art. 7 określono zasady obliczania DST.

W art. 8 określono jednolitą stawkę obowiązującą w całej Unii, której wysokość wynosi 3 %.

Obowiązki (art. 9–19)

W art. od 9 do 19 określono szereg obowiązków, które muszą zostać wypełnione przez podatnika zobowiązanego do zapłaty DST.

W art. 9 sprecyzowano, że podatnik świadczący usługi podlegające opodatkowaniu jest zobowiązany do zapłaty podatku i spełnienia obowiązków określonych w rozdziale 3. Przewidziano w nim również, że skonsolidowana grupa do celów rachunkowości finansowej ma możliwość wyznaczenia jednego podmiotu z tej grupy na potrzeby płatności DST i wypełniania obowiązków przewidzianych w rozdziale 3 w imieniu każdego podatnika w tej grupie zobowiązanego do zapłaty DST.

W celu zarządzania administracyjnymi aspektami podatku wszystkim podatnikom udostępnia się mechanizm upraszczający w postaci punktu kompleksowej obsługi. Funkcjonowanie punktu kompleksowej obsługi opiera się na założeniu, że podatnik podlegający DST w jednym lub więcej państw członkowskich powinien mieć możliwość kontaktu z punktem kompleksowej obsługi (w państwie członkowskiem identyfikacji), za pośrednictwem którego

można spełnić wszystkie obowiązki w zakresie DST (identyfikacja, złożenie deklaracji DST oraz płatność). Państwo członkowskie identyfikacji jest odpowiedzialne za wymianę powyższych informacji z pozostałymi państwami członkowskimi, w których DST jest należny, a także za przekazanie części DST pobranego w imieniu tych innych państw członkowskich.

Jak wyjaśniono w art. 10, „państwo członkowskie identyfikacji” oznacza państwo członkowskie, w którym podatnik jest zobowiązany do zapłaty DST, chyba że podlega temu obowiązkowi w więcej niż jednym państwie członkowskim. W tym ostatnim przypadku może on z grupy tych państw wybrać jedno państwo członkowskie identyfikacji.

Fakt, że podatnik może być rezydentem do celów podatku od osób prawnych w danym państwie członkowskim nie ma wpływu na określenie państwa członkowskiego identyfikacji do celów DST ze względu na odmienny charakter tego podatku. Rozwiązanie to ma na celu uniknięcie nakładania nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych na państwa członkowskie, w których podatnik może mieć ustanowioną siedzibę do celów podatku od osób prawnych, ale może nie być zobowiązany do zapłaty DST. W związku z powyższym podatnik zobowiązany do zapłaty DST w kilku państwach członkowskich będzie mógł skorzystać z punktu kompleksowej obsługi w swoim państwie członkowskim identyfikacji w odniesieniu do wszystkich zobowiązań związanych z DST, bez względu na to, czy jest w danym państwie członkowskim rezydentem do celów podatku od osób prawnych. Na przykład podatnik zobowiązany do zapłaty DST w dwóch państwach członkowskich (w państwie członkowskim A, w którym jest rezydentem do celów podatku od osób prawnych, oraz w państwie członkowskim B, w którym nie jest rezydentem do celów podatku od osób prawnych), który wybrał państwo członkowskie B jako państwo członkowskie identyfikacji, będzie mógł wypełnić swój obowiązek związany z DST powstały w obydwóch państwach członkowskich, za pośrednictwem punktu kompleksowej obsługi.

W art. 10 ustanowiono obowiązek zgłoszenia przez podatnika w państwie członkowskim identyfikacji – za pośrednictwem systemu samodzielnych deklaracji – faktu zobowiązania do zapłaty DST w Unii, a także określono dane, które należy przy tym podać. Podatnik otrzyma numer identyfikacyjny, zgodnie z art. 11. Jeżeli zobowiązanie podatnika do zapłaty DST w Unii ustaje, musi on przekazać tę informację państwu członkowskiemu identyfikacji zgodnie z art. 12, a państwo członkowskie identyfikacji usunie wówczas takiego podatnika ze swojego rejestru. W art. 13 wyjaśniono zasady dotyczące ewentualnej zmiany państwa członkowskiego identyfikacji.

Ponadto w myśl art. 14 podatnik musi złożyć deklarację DST w państwie członkowskim identyfikacji, podając szczegóły określone w art. 15. Oznacza to w szczególności zadeklarowanie w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego, w którym DST jest należny za dany okres rozliczeniowy, łącznej kwoty przychodów podlegających opodatkowaniu traktowanych jako uzyskane przez podatnika w tym państwie członkowskim, wraz z kwotą DST należną od tej kwoty. Należy również podać łączną kwotę DST należną we wszystkich państwach członkowskich, a także informację o progach mających zastosowanie do celów art. 4.

Zasady płatności zostały uregulowane w art. 16, w którym określono także, że ewentualny zwrot podatku podatnikom – po tym, jak należny DST został przekazany przez państwo członkowskie identyfikacji do państwa członkowskiego, któremu się należał – zostanie zrealizowany przez to ostatnie, bezpośrednio na rzecz przedmiotowego podatnika. W art. 17 wprowadzono przepis regulujący ewentualne korekty deklaracji DST, mając na uwadze uniknięcie rozbieżności w funkcjonowaniu punktów kompleksowej obsługi. Art. 18 dotyczy środków w zakresie rachunkowości, prowadzenia rejestrów oraz zwalczania nadużyć

finansowych, które to środki są wprowadzane przez państwa członkowskie. W przepisie tym przewidziano również, że fakt istnienia punktu kompleksowej usługi i państwa członkowskiego identyfikacji nie zmienia faktu, że DST należy się od podatnika bezpośrednio każdemu państwu członkowskiemu, w którym DST jest należny, oraz że takie państwo członkowskie ma prawo egzekwować DST bezpośrednio od podatnika, który jest zobowiązany do jego zapłaty, a także przeprowadzać kontrole podatkowe i wprowadzać środki kontroli.

W art. 19 przewidziano, że każde państwo członkowskie musi wyznaczyć właściwy organ na potrzeby zarządzania wszystkimi obowiązkami administracyjnymi w odniesieniu do DST, a także wymogami w zakresie współpracy administracyjnej, o której mowa w rozdziale 4.

Współpraca administracyjna w zakresie obowiązków (art. 20–23)

Przepisy określone w art. 20–23 regulują niezbędną wymianę między państwami członkowskimi w zakresie identyfikacji podatników oraz składania deklaracji DST, a także przekazywania przez państwo członkowskie identyfikacji funduszy odpowiadających płatnościom DST pozostałym państwom członkowskim, w których DST jest należny.

Wniosek

DYREKTYWA RADY**w sprawie wspólnego systemu podatku od usług cyfrowych pobieranego od przychodów wynikających ze świadczenia niektórych usług cyfrowych**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Światowa gospodarka szybko staje się gospodarką cyfrową, w związku z czym pojawiły się nowe sposoby prowadzenia działalności gospodarczej. Cechą charakterystyczną przedsiębiorstw cyfrowych jest fakt, że ich działalność jest ściśle związana z internetem. Zwłaszcza modele działalności cyfrowej polegają w dużej mierze na zdolności prowadzenia działań na odległość – przy ograniczonej obecności fizycznej lub bez jej obecności, na wkładzie użytkowników końcowych w proces tworzenia wartości oraz na znaczeniu wartości niematerialnych.
- (2) Obowiązujące obecnie przepisy dotyczące opodatkowania osób prawnych opracowano głównie na przestrzeni XX wieku, na potrzeby przedsiębiorstw tradycyjnych. Opierają się one na założeniu, że opodatkowanie powinno mieć miejsce tam, gdzie tworzona jest wartość. Jednak zastosowanie obowiązujących obecnie przepisów do gospodarki cyfrowej doprowadziło do zniekształceń, jeżeli chodzi o miejsce, w którym opodatkowane są zyski, oraz miejsce, w którym tworzona jest wartość, a dotyczy to zwłaszcza modeli prowadzenia działalności polegających w dużym stopniu na uczestnictwie użytkowników. Oczywiście stało się zatem, że obowiązujące obecnie przepisy dotyczące podatku od osób prawnych są niedostosowane, jeżeli chodzi o opodatkowanie zysków z gospodarki cyfrowej, i że trzeba je poddać przeglądowi.
- (3) Przegląd ten jest istotnym elementem jednolitego rynku cyfrowego³, mając na uwadze fakt, że jednolity rynek cyfrowy wymaga nowoczesnych i stabilnych ram podatkowych w odniesieniu do gospodarki cyfrowej, które będą stymulować innowacje, przeciwdziałać rozdrobnieniu rynku oraz pozwolą wszystkim

¹ Dz.U. C z, s. .

² Dz.U. C z, s. .

³ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – Strategia jednolitego rynku cyfrowego dla Europy (COM(2015) 192 final z 6.5.2015).

zaangażowanym podmiotom na włączanie się w nową dynamikę rynku na sprawiedliwych i zrównoważonych warunkach.

- (4) W swoim komunikacie „Sprawiedliwy i skuteczny system podatkowy w Unii Europejskiej dla jednolitego rynku cyfrowego”⁴ przyjętym w dniu 21 września 2017 r. Komisja określiła wyzwania, jakie gospodarka cyfrowa stwarza dla obecnych przepisów podatkowych, oraz zobowiązała się do przeanalizowania dostępnych wariantów strategicznych. W konkluzjach Rady Ecofin z dnia 5 grudnia 2017 r.⁵ wezwano Komisję do przyjęcia wniosków stanowiących odpowiedź na wyzwania związane z opodatkowaniem zysków w gospodarce cyfrowej, uwzględniając jednocześnie fakt, że wiele państw członkowskich wyraziło zainteresowanie wprowadzeniem tymczasowych środków ukierunkowanych na przychody wynikające z działalności cyfrowej na terytorium Unii, które wykraczałyby poza zakres umów o unikaniu podwójnego opodatkowania.
- (5) Mając na uwadze fakt, że kwestia opodatkowania w gospodarce cyfrowej ma charakter globalny, idealnym podejściem byłoby opracowanie wielostronnego, międzynarodowego rozwiązania. Z tego powodu Komisja aktywnie uczestniczy w międzynarodowej debacie. Prace na w ramach OECD trwają. Jednak osiągnięcie postępów na szczeblu międzynarodowym jest niełatwe. W związku z tym podejmowane są działania zmierzające do dostosowania przepisów dotyczących opodatkowania osób prawnych na szczeblu Unii⁶ oraz do zachęcania do zawierania porozumień z jurysdykcjami pozaunijnymi⁷, tak by ramy opodatkowania osób prawnych były odpowiednie do nowych modeli cyfrowej działalności gospodarczej.
- (6) Oczekując na te działania, których przyjęcie i wdrożenie może potrwać, państwa członkowskie stoją pod presją znalezienia rozwiązań w tym zakresie, mając na względzie ryzyko, że ich podstawy opodatkowania osób prawnych ulegają na przestrzeni czasu dezaktualizacji. Nieskoordynowane działania podejmowane przez państwa członkowskie indywidualnie mogą powodować fragmentację jednolitego rynku i zakłócenia konkurencji, a tym samym utrudniać rozwój nowych zastosowań cyfrowych i zakłócać konkurencyjność Unii jako całości. Z tego powodu konieczne jest przyjęcie zharmonizowanego podejścia w sprawie rozwiązania przejściowego, które będzie ukierunkowaną odpowiedzią na powyższy problem do momentu, gdy wprowadzone zostanie rozwiązanie kompleksowe.
- (7) To przejściowe rozwiązanie powinno zaowocować wprowadzeniem wspólnego systemu podatku od usług cyfrowych („DST”) pobieranego od przychodów wynikających ze świadczenia niektórych usług cyfrowych przez niektóre podmioty. Powinien być to łatwy do wdrożenia środek ukierunkowany na przychody pochodzące ze świadczenia usług cyfrowych, w przypadku których użytkownicy wnoszą istotny wkład w proces tworzenia wartości. Jak opisano w motywie 5, czynnik ten (tworzenie wartości przez użytkownika) leży również u podstaw działań w odniesieniu do przepisów dotyczących opodatkowania osób prawnych.

⁴ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady „Sprawiedliwy i skuteczny system podatkowy w Unii Europejskiej dla jednolitego rynku cyfrowego” (COM (2017) 547 final z 21.9.2017 r.).

⁵ Reagowanie na wyzwania związane z opodatkowaniem zysków z gospodarki cyfrowej – konkluzje Rady (z dnia 5 grudnia 2017 r.) (FISC 346 ECOFIN 1092).

⁶ Wniosek dotyczący dyrektywy Rady ustanawiającej przepisy dotyczące opodatkowania osób prawnych, których obecność na rynku cyfrowym jest znacząca (COM(2018)147 final).

⁷ Zalecenie Komisji w sprawie opodatkowania osób prawnych, których obecność na rynku cyfrowym jest znacząca (C(2018) 1650 final).

- (8) Należy określić następujące elementy w odniesieniu do DST: przychody podlegające opodatkowaniu (co jest opodatkowane), podatnika (kto jest opodatkowany), miejsce opodatkowania (jaką część przychodów podlegających opodatkowaniu uważa się za uzyskaną w danym państwie członkowskim i w jakich okolicznościach), wymagalność podatku, obliczanie podatku, stawkę podatku oraz powiązane z nim obowiązki, w tym mechanizm poboru za pośrednictwem punktu kompleksowej obsługi.
- (9) DST powinien być stosowany w odniesieniu do przychodów wynikających ze świadczenia jedynie określonych usług cyfrowych. Powinny być to usługi, które w dużym stopniu opierają się na tworzeniu wartości przez użytkownika, w przypadku których rozbieżność między miejscem, w którym opodatkowywane są przychody, a miejscem, w którym znajdują się użytkownicy, jest zazwyczaj największa. Opodatkowane powinny być przychody wynikające z przetwarzania wkładu użytkownika, nie zaś same uczestnictwo użytkownika.
- (10) W szczególności przychodami podlegającymi opodatkowaniu powinny być te, które wynikają ze świadczenia następujących usług: (i) polegających na umieszczaniu na interfejsie cyfrowym reklamy ukierunkowanej na użytkowników tego interfejsu; (ii) polegających na udostępnianiu użytkownikom wielostronnych interfejsów cyfrowych, które pozwalają użytkownikom na znajdowanie innych użytkowników i wchodzenie z nimi w interakcje, i które również mogą ułatwiać świadczenie leżących u źródła dostaw towarów lub usług bezpośrednio między użytkownikami (czasami nazywanych usługami „pośrednictwa”); oraz (iii) polegających na przekazywaniu zgromadzonych danych o użytkownikach i generowanych w wyniku czynności podejmowanych przez tych użytkowników na interfejsach cyfrowych. Jeżeli ze świadczenia takich usług nie uzyskuje się żadnych przychodów, zobowiązanie do zapłaty DST nie powinno występować. W zakres stosowania podatku nie powinny wchodzić także inne przychody uzyskane przez podmiot świadczący tego typu usługi, lecz nie pochodzące bezpośrednio z takiego świadczenia usług.
- (11) Usługi polegające na umieszczaniu na interfejsie cyfrowym reklamy klienta skierowanej do użytkowników tego interfejsu nie powinny być definiowane poprzez odesłanie do podmiotu będącego właścicielem interfejsu, za pośrednictwem którego reklama pojawia się na urządzeniu użytkownika, lecz poprzez odesłanie do podmiotu odpowiedzialnego za umożliwienie pojawienia się reklamy na tym interfejsie. Opiera się to na założeniu, że wartość uzyskana przez przedsiębiorstwo umieszczające reklamę klienta na interfejsie cyfrowym wynika z aktywności użytkowników i danych użytkowników, zazwyczaj uwzględnianych na potrzeby umieszczenia reklamy, niezależnie od tego, czy interfejs należy do danego przedsiębiorstwa czy też do osoby trzeciej, która wynajmuje przestrzeń cyfrową, w której pojawi się reklama. Należy jednak wyjaśnić, że w przypadkach, w których dostawca usługi reklamowej i właściciel interfejsu cyfrowego są dwoma różnymi podmiotami, nie należy uznawać tego drugiego za podmiot, który dostarczył usługę podlegającą opodatkowaniu DST. Ma to na celu uniknięcie ewentualnego efektu kaskadowego lub podwójnego opodatkowania.
- (12) Usługi świadczone przez wielostronne interfejsy cyfrowe powinny być definiowane przez odesłanie do ich zdolności do umożliwiania użytkownikom znajdowania innych użytkowników i wchodzenia z nimi w interakcje. Różnicujący aspekt wielostronnych interfejsów cyfrowych polega na tym, że pozwalają one na interakcje użytkowników, które nie mogłyby mieć miejsca, gdyby interfejs nie kontaktował użytkowników ze sobą (innymi słowy, interfejs pozwala użytkownikom na skontaktowanie się z innymi użytkownikami). Niektóre usługi, które zazwyczaj określa się jako usługi

komunikacyjne lub płatnicze, na przykład usługi komunikacji natychmiastowej, usługi poczty elektronicznej lub płatności elektronicznych, mogą być również postrzegane jako ułatwiające interakcje między użytkownikami za pośrednictwem interfejsu cyfrowego, jednak użytkownicy nie mogą zazwyczaj nawiązać ze sobą kontaktu, chyba że nawiązali już kontakt inną drogą. Przychody wynikające ze świadczenia usług komunikacyjnych lub płatniczych powinny zatem pozostać poza zakresem stosowania podatku, ponieważ dostawcy takich usług nie działają jako rynek, lecz raczej produkują oprogramowanie wspierające lub inne instrumenty technologii informatycznych, które pozwalają klientom na kontaktowanie się z innymi osobami, z którymi w większości przypadków już nawiązali relację.

- (13) W przypadkach dotyczących wielostronnych interfejsów cyfrowych ułatwiających leżącą u źródła dostawę towarów lub świadczenie usług bezpośrednio między użytkownikami tego interfejsu leżące u źródła transakcje i przychody uzyskane przez użytkowników w wyniku takich transakcji powinny pozostawać poza zakresem stosowania podatku. Poza zakresem stosowania DST powinny znajdować się także przychody wynikające z działalności detalicznej polegającej na sprzedaży towarów lub usług, na które umowę zawiera się *online* za pośrednictwem strony internetowej dostawcy takich towarów lub usług, gdy dostawca nie działa jako pośrednik, ponieważ wytworzenie wartości na rzecz podmiotu realizującego działalność detaliczną jest powiązane z dostarczonymi towarami lub usługami, zaś interfejs cyfrowy jest wykorzystywany jedynie jako środek komunikacji. Ustalenie, czy dostawca sprzedaje towary lub usługi przez internet na własny rachunek, czy też świadczy usługi pośrednictwa, odbywałoby się na podstawie prawnej i gospodarczej istoty transakcji, znajdującej odzwierciedlenie w porozumieniach zawartych między zainteresowanymi stronami. Na przykład dostawca interfejsu cyfrowego, poprzez który udostępniane są towary przez osobę trzecią, mógłby uchodzić za świadczącego usługę pośrednictwa (innymi słowy, udostępnianie wielostronnego interfejsu cyfrowego), jeżeli nie zakłada się żadnych znaczących ryzyk związanych z zapasami lub gdy jest to osoba trzecia skutecznie ustalająca cenę tych towarów.
- (14) Usługi polegające na dostarczaniu przez podmiot treści cyfrowych za pośrednictwem interfejsu cyfrowego powinny być wyłączone z zakresu stosowania podatku, niezależnie od tego, czy treści cyfrowe są własnością tego podmiotu czy też podmiot ten nabył prawa do ich dystrybucji. Nawet jeśli jakiś rodzaj interakcji między odbiorcami takich treści cyfrowych może być dozwolony i w związku z tym dostawcę takich usług można byłoby uznać za udostępniającego wielostronny interfejs cyfrowy, mniej oczywiste jest, że użytkownik odgrywa zasadniczą rolę w tworzeniu wartości dla przedsiębiorstwa dostarczającego treści cyfrowe. Z punktu widzenia tworzenia wartości główny punkt ciężkości spoczywa raczej na samych treściach cyfrowych, które są dostarczane przez podmiot. W związku z tym przychody uzyskane z takiego dostarczania treści powinny pozostawać poza zakresem stosowania tego podatku.
- (15) Treści cyfrowe należy zdefiniować jako dane dostarczane w formie cyfrowej, takie jak programy komputerowe, aplikacje, gry, muzyka, pliki wideo lub tekstowe, bez względu na to, czy uzyskuje się do nich dostęp poprzez pobieranie czy poprzez transmisję strumieniową, inne niż dane reprezentowane przez sam interfejs cyfrowy. Ma to na celu ujęcie różnych postaci, jakie mogą przybierać treści cyfrowe nabywane przez użytkownika, co nie zmienia faktu, że z punktu widzenia użytkownika wyłącznym lub głównym celem jest nabycie treści cyfrowych.
- (16) Usługi opisane w motywie 14 należy odróżnić od usług polegających na udostępnianiu wielostronnego interfejsu cyfrowego, za pośrednictwem którego użytkownicy mogą

udostępniać innym użytkownikom treści cyfrowe lub je z innymi użytkownikami wymieniać, lub od udostępniania interfejsu, który ułatwia leżące u źródła wzajemne dostarczanie sobie treści cyfrowych bezpośrednio przez użytkowników. Ten ostatni rodzaj usług stanowi usługę pośrednictwa i dlatego usługa ta powinna wchodzić w zakres stosowania DST, niezależnie od rodzaju leżącej u źródła transakcji.

- (17) Podlegające opodatkowaniu usługi polegające na przekazywaniu zgromadzonych danych o użytkownikach powinny obejmować wyłącznie dane, które zostały wygenerowane w wyniku takiej aktywności użytkowników na interfejsach cyfrowych, a nie dane, które zostały wygenerowane z czujników lub innych środków i zebrane cyfrowo. Wynika to z założenia, że w zakres DST powinny wchodzić usługi korzystające z interfejsów cyfrowych jako sposobu tworzenia przez użytkownika wkładu, z którego uzyskują one wartość pieniężną, nie zaś usługi korzystające z interfejsów tylko jako ze sposobu przesyłania danych generowanych w inny sposób. W związku z tym DST nie powinien być podatkiem nakładanym na gromadzenie danych lub wykorzystywanie przez przedsiębiorstwa zgromadzonych danych na ich wewnętrzne potrzeby czy też na bezpłatną wymianę zgromadzonych danych przez dane przedsiębiorstwo z innymi podmiotami. Przedmiotem opodatkowania DST powinno być generowanie przychodów z przekazywania danych uzyskiwanych z bardzo szczególnego rodzaju czynności (aktywności użytkowników na interfejsach cyfrowych).
- (18) W zakres stosowania DST nie powinny wchodzić usługi wymienione w sekcji A pkt 1)–9) załącznika I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE⁸ i zapewniane przez systemy obrotu lub podmioty systematycznie internalizujące transakcje, które zostały zdefiniowane w tej dyrektywie, bądź przez dostawców uregulowanych usług finansowania społecznościowego. Ponadto w zakres stosowania DST nie powinny wchodzić usługi polegające na ułatwianiu udzielania pożyczek świadczone przez dostawców uregulowanych usług finansowania społecznościowego. Dostawcy uregulowanych usług finansowania społecznościowego odnoszą się do dostawców usług, którzy są objęci wszelkimi przyszłymi przepisami unijnymi przyjętym na podstawie art. 114 TFUE dotyczącymi regulowania usług finansowania społecznościowego.
- (19) Wielostronne interfejsy cyfrowe, które pozwalają użytkownikom na uzyskanie usługi wykonania transakcji, usługi inwestycyjnej lub usługi poszukiwania inwestycji, takie jak usługi udostępniane przez wspomniane powyżej podmioty, bądź pozyskanie informacji o istnieniu takich usług, często wymagają interakcji użytkownika. Jednak to nie użytkownik odgrywa centralną rolę w tworzeniu wartości dla podmiotu udostępniającego interfejs cyfrowy. Wartość zależy od zdolności takiego podmiotu do kontaktowania ze sobą kupujących i sprzedających produkty finansowe, na określonych i wyróżniających warunkach, które w przeciwnym razie by nie zaistniały (w porównaniu na przykład z transakcjami zawieranymi bezpośrednio przez kontrahentów poza takimi interfejsami). Usługa polegająca na udostępnianiu interfejsu cyfrowego przez taki podmiot wykracza poza zwykłe ułatwianie transakcji na instrumentach finansowych między użytkownikami takiego interfejsu. Celem usług uregulowanych, które są wyłączone z zakresu stosowania przedmiotowej dyrektywy, jest w szczególności zapewnienie bezpiecznego otoczenia dla transakcji finansowych.

⁸ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).

W związku z tym podmiot świadczący takie usługi określa szczegółowe warunki, na jakich mogą być zawierane transakcje finansowe, tak aby zagwarantowane były zasadnicze elementy, takie jak jakość wykonania transakcji, poziom przejrzystości na rynku oraz sprawiedliwe traktowanie inwestorów. I wreszcie, istotnym i wyróżniającym celem takich usług jest ułatwianie finansowania, inwestycji lub oszczędzania.

- (20) Jeżeli chodzi o platformy finansowania społecznościowego, finansowanie społecznościowe oparte na inwestycjach i pożyczkach powinno znajdować się poza zakresem stosowania podatku, ponieważ świadczeniodawcy takich usług pełnią tę samą rolę, jaką pełnią systemy obrotu i podmioty systematycznie internalizujące transakcje, a tym samym nie stanowią pośrednictwa. W zakres dyrektywy powinny wchodzić jednak usługi świadczone przez platformy finansowania społecznościowego, które nie są oparte na inwestycjach i pożyczkach i stanowią pośrednictwo, takie jak finansowanie społecznościowe oparte na darowiznach i nagrodach, lub usługi świadczone przez takie platformy i polegające na umieszczaniu reklam.
- (21) Jako że przekazywanie danych przez systemy obrotu, podmioty systematycznie internalizujące transakcje oraz dostawców uregulowanych usług finansowania społecznościowego jest ograniczone do świadczenia uregulowanych usług finansowych opisanych powyżej i stanowi ich element składowy oraz jako takie jest uregulowane prawem Unii, świadczenie usług przekazywania danych przez te podmioty powinno być również wykluczone z zakresu stosowania DST.
- (22) Jako podatnicy do celów DST powinny kwalifikować się tylko niektóre podmioty, niezależnie od tego, czy mają one siedzibę w państwie członkowskim czy też w jurysdykcji pozaunijnej. W szczególności podmiot powinien kwalifikować się jako podatnik tylko wówczas, gdy spełnia on obydwa następujące warunki: (i) łączna kwota przychodów w skali światowej wykazywanych przez podmiot za ostatni pełny rok podatkowy, za który dostępne jest sprawozdanie finansowe, przekracza 750 000 000 EUR; (ii) łączna kwota przychodów podlegających opodatkowaniu uzyskanych przez podmiot w Unii w ciągu tego roku podatkowego przekracza 50 000 000 EUR.
- (23) Celem pierwszego progu (łączne roczne przychody w skali światowej) jest ograniczenie stosowania DST do przedsiębiorstw o określonej wielkości, gdyż to one mają zazwyczaj możliwość świadczenia usług cyfrowych, w przypadku których wkład użytkowników odgrywa zasadniczą rolę i które w znacznym stopniu są uzależnione od rozbudowanych sieci użytkowników, dużej aktywności użytkowników i wykorzystywania silnej pozycji rynkowej. Właśnie w takich modelach biznesowych, w których uzyskanie przychodów zależy od tworzenia wartości przez użytkownika i które są opłacalne tylko wówczas, gdy są realizowane przez przedsiębiorstwa o określonej wielkości, istnieje szczególnie duża rozbieżność między miejscem, w którym opodatkowywane są zyski, a miejscem, w którym tworzona jest wartość. Ponadto to właśnie większe przedsiębiorstwa mają możliwość prowadzenia agresywnego planowania podatkowego. Właśnie dlatego także w innych unijnych inicjatywach zaproponowano ten sam próg⁹. Celem takiego progu jest również zapewnienie pewności prawa, ponieważ umożliwiłby on przedsiębiorstwom i organom podatkowym łatwiejsze i mniej kosztowne ustalanie, czy dany podmiot jest

⁹ Zob. art. 2 wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych (CCCTB) (COM(2016) 683 final).

zobowiązany do zapłaty DST. Próg pozwala też na wyłączenie z podatku małych przedsiębiorstw i przedsiębiorstw typu start-up, dla których obciążenia związane z przestrzeganiem przepisów dotyczących tego nowego podatku byłyby prawdopodobnie niewspółmiernie duże.

- (24) Celem drugiego progu (łącznie roczne przychody podlegające opodatkowaniu uzyskane w Unii) jest ograniczenie stosowania tego podatku do przypadków, w których istnieje znaczny ślad cyfrowy na poziomie Unii w odniesieniu do rodzaju przychodów objętych DST. Należy ten próg ustalić na szczeblu Unii, aby nie były brane pod uwagę różnice wielkości rynków, które mogą istnieć w Unii.
- (25) W celu zapewnienia zgodności z obowiązującymi ramami prawnymi, każdy podmiot kwalifikujący się jako podatnik i uzyskujący przychody podlegające opodatkowaniu traktowane jako uzyskane w danym państwie członkowskim powinien podlegać DST w tym państwie członkowskim, niezależnie od tego, czy ma on siedzibę w tym państwie członkowskim, w innym państwie członkowskim czy też w jurysdykcji pozaunijnej.
- (26) Należy określić specjalne przepisy w odniesieniu do podmiotów należących do skonsolidowanej grupy do celów rachunkowości finansowej. Przychody uzyskane przez podmiot z dostaw na rzecz innych podmiotów należących do tej samej grupy do celów rachunkowości finansowej powinny być wyłączone z zakresu stosowania nowego podatku. Na potrzeby ustalenia, czy dany podmiot przekracza obowiązujące progi i w związku z tym kwalifikuje się jako podatnik, progi te należy stosować w odniesieniu do łącznych przychodów skonsolidowanej grupy.
- (27) Jeżeli te same przychody są objęte podatkiem dochodowym od osób prawnych i DST, to w celu złagodzenia ewentualnych przypadków podwójnego opodatkowania oczekuje się, że państwa członkowskie będą zezwalać przedsiębiorstwom na odliczanie zapłaconego DST jako koszt od podstawy opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych na swoim terytorium, bez względu na to, czy oba podatki płacone są w tym samym państwie członkowskim czy też w różnych państwach.
- (28) Podlegające opodatkowaniu przychody danego podmiotu powinny być traktowane jako uzyskane w okresie rozliczeniowym w danym państwie członkowskim, jeśli użytkownicy powiązani z usługą podlegającą opodatkowaniu świadczoną przez ten podmiot znajdują się w tym państwie członkowskim. Użytkownika należy uważać za znajdującego się w okresie rozliczeniowym w danym państwie członkowskim na podstawie szczegółowych zasad ustalanych dla każdej z usług podlegających opodatkowaniu i w oparciu o miejsce, w którym użyte zostało urządzenie użytkownika.
- (29) W przypadku gdy użytkownicy powiązani z daną usługą podlegającą opodatkowaniu znajdują się w różnych państwach członkowskich lub w jurysdykcjach pozaunijnych, podlegające opodatkowaniu przychody uzyskane z tej usługi powinny zostać przypisane każdemu państwu członkowskiemu proporcjonalnie, na podstawie określonych kluczy przydziału. Klucze te powinny zostać określone w zależności od charakteru każdej podlegającej opodatkowaniu usługi i charakterystycznych elementów powodujących powstanie przychodu dla dostawcy takiej usługi.
- (30) Jeżeli podlegająca opodatkowaniu usługa polega na umieszczeniu reklamy na interfejsie cyfrowym, na potrzeby określenia części przychodów podlegających opodatkowaniu, jakie mają zostać przypisane w danym okresie rozliczeniowym

danemu państwu członkowskiemu, uwzględniana jest liczba pojawień się tej reklamy na urządzeniach użytkowników w tym okresie rozliczeniowym w tym państwie członkowskim.

- (31) Jeżeli chodzi o udostępnianie wielostronnych interfejsów cyfrowych, w celu określenia części przychodów podlegających opodatkowaniu, jaka ma być przypisana danemu państwu członkowskiemu, należy dokonać rozróżnienia między przypadkami, w których interfejs ułatwia zawarcie leżącej u źródła transakcji, i przypadkami, w których tego nie ułatwia. W przypadkach, w których ma miejsce ułatwienie zawarcia leżących u źródła transakcji, przypisanie podlegających opodatkowaniu przychodów w okresie rozliczeniowym danemu państwu członkowskiemu powinno być realizowane na podstawie liczby użytkowników, którzy zawarli taką transakcję w tym okresie rozliczeniowym przy użyciu urządzenia w tym państwie członkowskim. Wynika to z tego, że jest to czynność zazwyczaj generująca przychody dla przedsiębiorstwa udostępniającego interfejs. Prawa do opodatkowania przychodów przedsiębiorstw udostępniających interfejs powinny być przypisane państwom członkowskim, w których znajdują się użytkownicy zawierający transakcje leżące u źródła, niezależnie od tego, czy użytkownicy są podmiotem sprzedającym czy kupującym leżące u źródła towary lub świadczenia. Jest tak, ponieważ za pośrednictwem swojego uczestnictwa zarówno sprzedający, jak i kupujący generują wartość dla wielostronnego interfejsu cyfrowego, mając na uwadze fakt, że rolą interfejsu jest połączenie ze sobą podaży i popytu. Jeżeli jednak usługa pośrednictwa nie obejmuje ułatwienia leżącej u źródła transakcji, przychody są zazwyczaj uzyskiwane z okresowych płatności po zarejestrowaniu lub otwarciu konta na interfejsie cyfrowym. W związku z tym na potrzeby przypisywania danemu państwu członkowskiemu przychodów podlegających opodatkowaniu w okresie rozliczeniowym należy wziąć pod uwagę liczbę użytkowników, którzy w tym okresie rozliczeniowym posiadali konto otwarte przy użyciu urządzenia w tym państwie członkowskim, niezależnie od tego, czy zostało ono otwarte w ciągu tego roku podatkowego czy w roku poprzednim.
- (32) Jeśli chodzi o przekazywanie zgromadzonych danych o użytkownikach, na potrzeby przypisywania danemu państwu członkowskiemu przychodów podlegających opodatkowaniu w okresie rozliczeniowym należy wziąć pod uwagę liczbę użytkowników, za pośrednictwem których wygenerowano – w następstwie skorzystania przez nich z urządzenia w tym państwie członkowskim – dane przekazane w tym okresie rozliczeniowym.
- (33) Ustalenie miejsca, w którym zostało użyte urządzenie użytkownika, a tym samym miejsca opodatkowania, powinno być możliwe na podstawie adresu protokołu internetowego (IP) użytkownika lub innych środków geolokalizacji, jeśli są one dokładniejsze. Przy ustalaniu miejsca opodatkowania nie należy brać pod uwagę tego, czy użytkownicy przyczynili się do wygenerowania przychodu w formie pieniężnej, miejsca, z którego dokonano płatności w zamian za dostawy lub świadczenia powodujące powstanie zobowiązania do zapłaty DST, ani miejsca, w którym dokonano ewentualnej leżącej u źródła dostawy towarów lub świadczenia usług, na które umowę zawarto za pośrednictwem wielostronnego interfejsu cyfrowego.
- (34) Wszelkie operacje przetwarzania danych osobowych prowadzone w kontekście DST, w tym te, które mogą być konieczne w odniesieniu do adresów protokołu internetowego (IP) lub innych środków geolokalizacji, powinny odbywać się zgodnie

z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679¹⁰. W szczególności należy zwrócić baczną uwagę na konieczność zapewnienia odpowiednich środków technicznych i organizacyjnych w celu przestrzegania zasad legalności i bezpieczeństwa przetwarzania i dostarczania informacji oraz praw osób, których dane dotyczą. Tam, gdzie to możliwe, dane osobowe należy anonimizować.

- (35) Przychody podlegające opodatkowaniu powinny być równe kwocie łącznych przychodów brutto uzyskanych przez podatnika, bez podatku od wartości dodanej i innych podobnych podatków. Przychody podlegające opodatkowaniu powinny być uznawane za uzyskane przez podatnika w chwili, gdy stają się one należne, bez względu na to, czy zostały one faktycznie uiszczone przed upływem tego terminu. DST powinien być wymagalny w danym państwie członkowskim od tej części przychodów podlegających opodatkowaniu uzyskanych przez podatnika w okresie rozliczeniowym, która traktowana jest jako uzyskana w tym państwie członkowskim, i powinien być obliczany przy zastosowaniu stawki DST do tej części. Należy wprowadzić jednolitą stawkę DST na poziomie Unii w celu uniknięcia zakłóceń na jednolitym rynku. Stawka DST powinna zostać ustalona na poziomie 3 %, co zapewni odpowiednią równowagę między dochodami generowanymi przez podatek i przychodami odpowiedzialnymi za zróżnicowany wpływ DST na przedsiębiorstwa o różnych marżach zysku.
- (36) Podatnicy świadczący podlegające opodatkowaniu usługi powinni być zobowiązani do zapłaty DST oraz do wypełnienia szeregu obowiązków administracyjnych. Należy wprowadzić mechanizm uproszczający w postaci punktów kompleksowej obsługi dla podatników zobowiązanych do zapłaty DST w jednym lub większej liczbie państw członkowskich, tak by wszystkie ich obowiązki związane z DST mogły być wypełniane za jednym razem (identyfikacja, złożenie deklaracji DST i płatność DST). Obowiązki te powinny być wypełniane w jednym państwie członkowskim (państwo członkowskie identyfikacji), które powinno zbierać informacje i pobierać DST w imieniu innych państw członkowskich, w których DST jest należny, a następnie przekazywać im odpowiednie informacje i pobrane kwoty DST. Mechanizm taki nie narusza zasady, zgodnie z którą podatnik ma dług podatkowy z tytułu DST bezpośrednio wobec każdego państwa członkowskiego, w którym DST jest należny. W związku z tym każde państwo członkowskie, w którym DST jest należny, powinno być uprawnione do egzekwowania płatności DST bezpośrednio od podatnika zobowiązanego do jego zapłaty, a także do przeprowadzania kontroli podatkowych i wprowadzania środków kontroli mających na celu zbadanie zobowiązania podatnika do zapłaty DST. Takie środki egzekwowania i kontroli powinny podlegać zasadom i procedurom mającym zastosowanie w każdym państwie członkowskim, w którym DST jest należny.
- (37) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość określania obowiązków dotyczących prowadzenia rachunkowości, prowadzenia rejestrów lub innych obowiązków mających na celu zapewnienie skutecznej zapłaty należnego DST, a także innych środków w celu zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania, unikaniu opodatkowania i nadużyciom podatkowym.

¹⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

- (38) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania niniejszej dyrektywy w zakresie obowiązków administracyjnych, jakie mają być wypełnione, i wymiany informacji między państwami członkowskimi niezbędnej do funkcjonowania systemu pojedynczego punktu kontaktowego należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Komisja powinna mieć również możliwość przedstawiania wniosków dotyczących wspólnych zasad w odniesieniu do rachunkowości, prowadzenia rejestrów lub innych obowiązków, które zostaną określone przez państwa członkowskie. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011¹¹.
- (39) Państwa członkowskie powinny, w razie potrzeby, korzystać z przyjętych przez Unię przepisów dotyczących współpracy administracyjnej w sprawach podatkowych, takich jak dyrektywy Rady 2011/16/UE¹² i 2010/24/UE¹³, lub z innych środków na szczeblu międzynarodowym, takich jak wielostronna Konwencja o wzajemnej pomocy administracyjnej w sprawach podatkowych, art. 26 Modelowej konwencji podatkowej OECD i modelowa umowa OECD o wymianie informacji w sprawach podatkowych.
- (40) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających¹⁴ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (41) Celem niniejszej dyrektywy jest ochrona integralności jednolitego rynku, zapewnienie jego prawidłowego funkcjonowania i eliminowanie zakłóceń konkurencji. Ponieważ cel ten z uwagi na swoją naturę nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, a możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

¹¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

¹² Dyrektywa Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG (Dz.U. L 64 z 11.3.2011, s. 1).

¹³ Dyrektywa Rady 2010/24/UE z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń (Dz.U. L 84 z 31.3.2010, s. 1).

¹⁴ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

Rozdział 1

PRZEDMIOT I DEFINICJE

Artykuł 1 Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia wspólny system podatku od usług cyfrowych („DST”) pobierany od przychodów wynikających ze świadczenia niektórych usług cyfrowych.

Artykuł 2 Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „podmiot” oznacza osobę prawną lub porozumienie prawne, które prowadzi działalność gospodarczą albo za pośrednictwem przedsiębiorstwa, albo struktury przejrzystej do celów podatkowych;
- 2) „skonsolidowana grupa do celów rachunkowości finansowej” oznacza wszystkie podmioty, które są w pełni uwzględniane w skonsolidowanych sprawozdaniach finansowych sporządzanych zgodnie z międzynarodowymi standardami sprawozdawczości finansowej lub krajowym systemem sprawozdawczości finansowej;
- 3) „interfejs cyfrowy” oznacza dowolne oprogramowanie, w tym stronę internetową lub jej część oraz aplikacje, w tym aplikacje mobilne, dostępne dla użytkownika;
- 4) „użytkownik” oznacza osobę fizyczną lub przedsiębiorstwo;
- 5) „treści cyfrowe” oznaczają dane dostarczone w formie cyfrowej, takie jak programy komputerowe, aplikacje, muzyka, pliki wideo lub tekstowe, gry i pozostałe oprogramowanie, inne niż dane reprezentowane przez interfejs cyfrowy;
- 6) „adres protokołu internetowego (IP)” oznacza serię cyfr przypisaną do urządzeń sieciowych w celu umożliwienia ich komunikacji za pośrednictwem internetu;
- 7) „okres rozliczeniowy” oznacza rok kalendarzowy.

Artykuł 3 Przychody podlegające opodatkowaniu

1. Jako „przychody podlegające opodatkowaniu” do celów niniejszej dyrektywy kwalifikują się przychody wynikające ze świadczenia przez podmiot każdej z następujących usług:
 - a) umieszczanie na interfejsie cyfrowym reklamy skierowanej do użytkowników tego interfejsu;
 - b) udostępnianie użytkownikom wielostronnego interfejsu cyfrowego, który pozwala użytkownikom na wyszukiwanie innych użytkowników i wchodzenie z nimi w interakcje i który może także ułatwiać dokonywanie leżących u źródła dostaw towarów lub świadczenia usług bezpośrednio między użytkownikami;

- c) przekazywanie zgromadzonych danych o użytkownikach, wygenerowanych w wyniku aktywności użytkowników na interfejsach cyfrowych.
2. Odniesienie do przychodów w ust. 1 obejmuje łączne przychody brutto, bez podatku od wartości dodanej i innych podobnych podatków.
 3. Ust. 1 lit. a) ma zastosowanie bez względu na to, czy interfejs cyfrowy jest własnością podmiotu odpowiedzialnego za umieszczanie na nim reklamy. W przypadku gdy podmiot umieszczający reklamę nie jest właścicielem interfejsu cyfrowego, to za świadczącego usługę, o której mowa w lit. a), uznaje się ten podmiot, a nie właściciela interfejsu.
 4. Ust. 1 lit. b) nie obejmuje:
 - a) udostępniania interfejsu cyfrowego, jeżeli jedynym lub głównym celem udostępniania interfejsu jest dostarczanie przez podmiot udostępniający interfejs treści cyfrowych użytkownikom lub świadczenie przez ten podmiot usług komunikacyjnych lub płatniczych na rzecz użytkowników;
 - b) świadczenia przez system obrotu lub podmiot systematycznie internalizujący transakcje którejkolwiek z usług, o których mowa w sekcji A pkt 1)–9) załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE;
 - c) świadczenia przez dostawcę uregulowanych usług finansowania społecznościowego którejkolwiek z usług, o których mowa w sekcji A pkt 1)–9) załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE lub usług polegających na ułatwianiu udzielania kredytów.
 5. Ust. 1 lit. c) nie obejmuje przekazywania danych przez system obrotu, podmiot systematycznie internalizujący transakcje lub dostawcę regulowanych usług finansowania społecznościowego.
 6. W ust. 4 i 5:
 - a) „system obrotu” oraz „podmiot systematycznie internalizujący transakcje” stosuje się w znaczeniu określonym odpowiednio w art. 4 ust. 1 pkt 24 i 20 dyrektywy 2014/65/UE;
 - b) „dostawca regulowanych usług finansowania społecznościowego” oznacza dostawcę usług finansowania społecznościowego, który podlega obowiązkowi uzyskania zezwolenia i nadzorowi w ramach każdego środka harmonizującego przyjętego na mocy art. 114 Traktatu w odniesieniu do regulacji usług finansowania społecznościowego.
 7. Przychody wynikające ze świadczenia usług objętych ust. 1 przez podmiot należący do skonsolidowanej grupy do celów rachunkowości finansowej na rzecz innego podmiotu należącego do tej samej grupy nie kwalifikują się jako przychody podlegające opodatkowaniu do celów niniejszej dyrektywy.
 8. Jeżeli podmiot należący do skonsolidowanej grupy do celów rachunkowości finansowej świadczy usługę objętą ust. 1, a przychody ze świadczenia tej usługi są uzyskiwane przez inny podmiot należący do tej grupy, przychody te uznaje się do celów niniejszej dyrektywy za uzyskane przez podmiot świadczący daną usługę.
 9. Usługi objęte ust. 1 są określone w rozdziałach 2 i 3 jako „usługi podlegające opodatkowaniu”.

Artykuł 4
Podatnik

1. „Podatnik” oznacza, w odniesieniu do danego okresu rozliczeniowego, podmiot spełniający obydwa poniższe warunki:
 - a) łączna kwota przychodów w skali światowej wykazywanych przez podmiot za dany rok podatkowy przekracza 750 000 000 EUR;
 - b) łączna kwota podlegających opodatkowaniu przychodów uzyskanych przez podmiot w Unii w ciągu danego roku podatkowego przekracza 50 000 000 EUR.
2. W przypadku gdy podmiot wykazuje lub uzyskuje przychody w walucie innej niż euro, przychody przelicza się na euro do celów ust. 1 poprzez zastosowanie kursu wymiany opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w ostatnim dniu danego roku podatkowego lub – jeżeli w tym dniu nie ukazała się publikacja – kursu opublikowanego w dniu poprzednim.
3. W ust. 1 i 2 „dany rok podatkowy” oznacza rok podatkowy objęty ostatnim dostępnym sprawozdaniem finansowym sporządzonym przez podmiot przed zakończeniem danego okresu rozliczeniowego.
4. Przy ustalaniu, czy przychody podlegające opodatkowaniu są uzyskiwane na terytorium Unii w myśl ust. 1 lit. b), stosuje się przepis art. 5 ust. 1.
5. Przychody podlegające opodatkowaniu uznaje się do celów niniejszej dyrektywy za uzyskane w chwili, gdy stają się one należne, bez względu na to, czy odnośne kwoty zostały faktycznie zapłacone.
6. Jeśli podmiot, o którym mowa w ust. 1, wchodzi w skład skonsolidowanej grupy do celów rachunkowości finansowej, ustęp ten stosuje się w zamian do przychodów w skali światowej wykazywanych przez grupę jako całość oraz do przychodów podlegających opodatkowaniu uzyskanych przez nią na terytorium Unii.

Rozdział 2

MIEJSCE OPODATKOWANIA, WYMAGALNOŚĆ PODATKU I JEGO OBLICZANIE

Artykuł 5

Miejsce opodatkowania

1. Przychody podlegające opodatkowaniu uzyskane przez podmiot w danym okresie rozliczeniowym traktuje się do celów niniejszej dyrektywy jako uzyskane w tym okresie rozliczeniowym w danym państwie członkowskim, jeżeli użytkownicy powiązani z usługami podlegającymi opodatkowaniu znajdują się w tym okresie rozliczeniowym w tym państwie członkowskim.

Akapit pierwszy ma zastosowanie niezależnie od tego, czy użytkownicy ci wnieśli pieniężny wkład w wygenerowanie tych przychodów.

2. W odniesieniu do usługi podlegającej opodatkowaniu uznaje się, że użytkownik znajduje się w okresie rozliczeniowym w danym państwie członkowskim, jeżeli:

- a) w przypadku usługi objętej art. 3 ust. 1 lit. a) przedmiotowa reklama ukazuje się na urządzeniu użytkownika w czasie, kiedy urządzenie to jest używane w tym okresie rozliczeniowym w tym państwie członkowskim w celu uzyskania dostępu do interfejsu cyfrowego;

- b) w przypadku usługi objętej art. 3 ust. 1 lit. b):

- (i) w przypadku gdy usługa jest świadczona w oparciu o wielostronny interfejs cyfrowy, który ułatwia dokonywanie leżących u źródła dostaw towarów lub świadczenia usług bezpośrednio między użytkownikami – użytkownik używa w tym okresie rozliczeniowym urządzenia w tym państwie członkowskim w celu uzyskania dostępu do interfejsu cyfrowego, i zawiera na tym interfejsie w tym okresie rozliczeniowym leżącą u źródła transakcję;

- (ii) w przypadku gdy usługa jest świadczona w oparciu o wielostronny interfejs cyfrowy w rodzaju nieobjętym ppkt (i) – użytkownik posiada przez cały okres rozliczeniowy lub jego część konto umożliwiające mu dostęp do interfejsu cyfrowego, a konto to zostało otwarte za pośrednictwem urządzenia w tym państwie członkowskim;

- c) w przypadku usługi objętej art. 3 ust. 1 lit. c) dane wygenerowane od użytkownika, który skorzystał z urządzenia w tym państwie członkowskim w celu uzyskania dostępu do interfejsu cyfrowego, niezależnie od tego, czy w tym okresie rozliczeniowym, czy w okresie poprzednim, są przekazywane w tym okresie rozliczeniowym.

3. W odniesieniu do każdego okresu rozliczeniowego część łącznych przychodów podmiotu podlegających opodatkowaniu, którą zgodnie z ust. 1 traktuje się jako uzyskaną w danym państwie członkowskim, ustala się w następujący sposób:

- a) jeśli chodzi o podlegające opodatkowaniu przychody wynikające ze świadczenia usług objętych art. 3 ust. 1 lit. a) – proporcjonalnie do liczby wyświetleń reklamy na urządzeniach użytkowników w tym okresie rozliczeniowym;

- b) jeżeli chodzi o podlegające opodatkowaniu przychody wynikające ze świadczenia usług objętych art. 3 ust. 1 lit. b):
 - (i) w przypadku gdy usługa jest świadczona w oparciu o wielostronny interfejs cyfrowy, który ułatwia dokonywanie leżących u źródła dostaw towarów lub świadczenia usług bezpośrednio między użytkownikami – proporcjonalnie do liczby użytkowników, którzy zawarli leżące u źródła transakcje na interfejsie cyfrowym w tym okresie rozliczeniowym;
 - (ii) w przypadku gdy usługa jest świadczona w oparciu o wielostronny interfejs cyfrowy w rodzaju nieobjętym ppkt (i) – proporcjonalnie do liczby użytkowników, którzy przez cały okres rozliczeniowy lub jego część posiadają konto umożliwiające im dostęp do interfejsu cyfrowego;
 - c) jeżeli chodzi o podlegające opodatkowaniu przychody wynikające ze świadczenia usług objętych art. 3 ust. 1 lit. c) – proporcjonalnie do liczby użytkowników, w odniesieniu do których dane przekazane w tym okresie rozliczeniowym wygenerowano w wyniku skorzystania przez użytkowników z urządzenia w celu uzyskania dostępu do interfejsu cyfrowego, niezależnie od tego, czy w tym okresie rozliczeniowym, czy w okresie poprzednim.
4. Przy ustalaniu miejsca opodatkowania przychodów podlegających opodatkowaniu podatkiem DST nie bierze się pod uwagę następujących elementów:
- a) jeżeli ma miejsce leżąca u źródła dostawa towarów lub świadczenie usług bezpośrednio między użytkownikami wielostronnego interfejsu cyfrowego, o którym mowa w art. 3 ust. 1 lit. b) – miejsca, w którym odbywa się ta leżąca u źródła dostawa lub to świadczenie;
 - b) miejsca, z którego wykonywana jest jakakolwiek płatność za usługę podlegającą opodatkowaniu.
5. Do celów niniejszego artykułu państwo członkowskie, w którym używane jest urządzenie użytkownika, ustala się na podstawie adresu protokołu internetowego (IP) urządzenia lub przy pomocy innej dowolnej metody geolokalizacji, jeśli jest ona dokładniejsza.
6. Dane, które mogą być zbierane od użytkowników do celów stosowania niniejszej dyrektywy, są ograniczone do danych wskazujących na państwo członkowskie, w którym znajdują się użytkownicy, i nie pozwalają na identyfikację tych użytkowników.

Artykuł 6 *Wymagalność podatku*

DST jest wymagalny w danym państwie członkowskim od tej części przychodów podlegających opodatkowaniu uzyskanych przez podatnika w danym okresie rozliczeniowym, którą traktuje się zgodnie z art. 5 jako uzyskaną w tym państwie członkowskim. DST staje się należny w tym państwie członkowskim w następnym dniu roboczym po zakończeniu tego okresu rozliczeniowego.

Artykuł 7
Obliczanie podatku

DST oblicza się w odniesieniu do danego okresu rozliczeniowego dla każdego państwa członkowskiego poprzez zastosowanie stawki DST do tej części przychodów podlegających opodatkowaniu, o której mowa w art. 6.

Artykuł 8
Stawka podatku

Stawka DST wynosi 3 %.

Rozdział 3

OBOWIĄZKI

Artykuł 9

Osoba zobowiązana do zapłaty podatku i wypełnienia obowiązków

1. Do zapłaty DST i wypełnienia obowiązków przewidzianych w niniejszym rozdziale jest zobowiązany podatnik świadczący usługi podlegające opodatkowaniu.
2. Skonsolidowana grupa do celów rachunkowości finansowej może wyznaczyć jeden podmiot z tej grupy na potrzeby płatności DST i wypełnienia obowiązków przewidzianych w niniejszym rozdziale w imieniu każdego podatnika z tej grupy zobowiązanego do zapłaty DST.

Artykuł 10

Identyfikacja

1. Podatnik zgłasza państwu członkowskiemu identyfikacji, że jest on zobowiązany do zapłaty DST w jednym lub kilku państwach członkowskich.
2. Zgłoszenia dokonuje się drogą elektroniczną najpóźniej w ciągu 10 dni roboczych od zakończenia pierwszego okresu rozliczeniowego, za który podatnik jest zobowiązany do zapłaty DST na podstawie niniejszej dyrektywy („pierwszy okres wymagalności”).
3. Państwem członkowskim identyfikacji jest:
 - a) państwo członkowskie, w którym podatnik jest zobowiązany do zapłaty DST za pierwszy okres wymagalności;
 - b) w przypadku gdy podatnik jest zobowiązany do zapłaty DST w więcej niż jednym państwie członkowskim – jedno z tych państw członkowskich, które wybierze podatnik.
4. Zgłoszenie wymagane na podstawie ust. 1 zawiera co najmniej następujące dane dotyczące podatnika:
 - a) nazwę;
 - b) nazwę handlową, jeżeli różni się od nazwy;
 - c) adres pocztowy;
 - d) adres poczty elektronicznej;
 - e) w stosownym przypadku krajowy numer identyfikacji podatkowej;
 - f) imię i nazwisko osoby kontaktowej;
 - g) numer telefonu;
 - h) państwa członkowskie, w których podatnik jest zobowiązany do zapłaty DST;
 - i) numer IBAN lub OBAN.
5. Podatnik powiadamia państwo członkowskie identyfikacji o wszelkich zmianach danych przekazanych na podstawie ust. 4.

6. Jeżeli podmiot jest wyznaczony na podstawie z art. 9 ust. 2, dane przekazywane przez ten wyznaczony podmiot na podstawie niniejszego artykułu w odniesieniu do każdego podatnika w grupie obejmują również dane w odniesieniu do niego samego zgodnie z pozycjami wymienionymi w ust. 4 lit. a)–g).
7. Komisja może przyjmować akty wykonawcze w celu określenia wspólnego formatu zgłoszenia wymaganego na mocy niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Artykuł 11 *Numer identyfikacyjny*

1. Państwo członkowskie identyfikacji nadaje podatnikowi indywidualny numer identyfikacyjny do celów DST i powiadamia podatnika drogą elektroniczną o tym numerze w ciągu 10 dni roboczych od dnia, w którym otrzymało zgłoszenie, o którym mowa w art. 10.
2. Każdy indywidualny numer identyfikacyjny zawiera prefiks zgodny z kodem ISO 3166 alpha 2, za pomocą którego można zidentyfikować państwo członkowskie identyfikacji. Grecja i Zjednoczone Królestwo stosują jednak prefiksy brzmiące odpowiednio „EL” i „UK”.
3. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu dopilnowania, by ich systemy identyfikacji pozwalały na identyfikację podatników, i prowadzą rejestr identyfikacyjny zawierający wszystkie indywidualne numery identyfikacyjne przez siebie nadane.

Artykuł 12 *Wykreślenie z rejestru identyfikacyjnego*

1. Podatnik powiadamia państwo członkowskie identyfikacji drogą elektroniczną w każdej z następujących sytuacji:
 - a) podatnik przestaje osiągać przychody podlegające opodatkowaniu, traktowane zgodnie z niniejszą dyrektywą jako uzyskane w Unii;
 - b) podatnik przestaje kwalifikować się jako podatnik;
 - c) podatnik przestaje istnieć;
 - d) podatnik przestaje być zobowiązany do zapłaty DST w Unii z jakiegokolwiek innego powodu.
2. Państwo członkowskie identyfikacji wykreśla podatnika z rejestru identyfikacyjnego wraz z upływem okresu 60 dni roboczych od zakończenia okresu rozliczeniowego, w trakcie którego zgłoszono informacje, o których mowa w ust. 1.
3. Jeżeli po wykreśleniu podatnika z rejestru identyfikacyjnego podatnik ponownie zacznie być zobowiązany do zapłaty DST w Unii, zastosowanie ma art. 10. Odniesienia w art. 10 do pierwszego okresu wymagalności należy rozumieć odpowiednio.

Artykuł 13
Zmiana państwa członkowskiego identyfikacji

1. W przypadku gdy podatnik wybrał państwo członkowskie identyfikacji zgodnie z art. 10 ust. 3 lit. b), jest on związany tym wyborem przez pierwszy okres wymagalności, w odniesieniu do którego dokonano zgłoszenia na podstawie art. 10, oraz przez dwa kolejne okresy rozliczeniowe.
2. Jeżeli jednak podatnik przestaje być zobowiązany do zapłaty DST w państwie członkowskim identyfikacji wybranym na podstawie art. 10 ust. 3 lit. b), dokonuje on zmiany państwa członkowskiego identyfikacji zgodnie z wymogami określonymi w art. 10.
3. Każdą zmianę państwa członkowskiego identyfikacji podatnika zgłasza się aktualnemu państwu członkowskiemu identyfikacji, a zmiana ta ma zastosowanie od okresu rozliczeniowego następującego po okresie rozliczeniowym, w którym dokonano tego zgłoszenia. Aktualne państwo członkowskie identyfikacji wykreśla podatnika z rejestru identyfikacyjnego zgodnie z art. 12 ust. 2.
4. Podatnik dokonuje zgłoszenia zgodnie z art. 10 nowemu państwu członkowskiemu identyfikacji, a odniesienia do pierwszego okresu wymagalności zawarte w tym artykule stają się odniesieniami do okresu rozliczeniowego, od którego zmiana ma zastosowanie.

Artykuł 14
Deklaracja DST

Podatnik przedkłada państwu członkowskiemu identyfikacji deklarację DST za każdy okres rozliczeniowy. Deklarację składa się drogą elektroniczną w terminie 30 dni roboczych od zakończenia okresu rozliczeniowego, za który składana jest deklaracja.

Artykuł 15
Informacje podawane w deklaracji DST

1. Deklaracja DST zawiera następujące informacje:
 - a) indywidualny numer identyfikacyjny, o którym mowa w art. 11;
 - b) w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego, w którym DST jest należny za dany okres rozliczeniowy – całkowitą kwotę przychodów podlegających opodatkowaniu traktowanych jako uzyskane przez podatnika w tym państwie członkowskim w tym okresie rozliczeniowym, wraz z kwotą DST należną od tej kwoty w tym państwie członkowskim za ten okres rozliczeniowy;
 - c) łączną kwotę DST należną od podatnika we wszystkich państwach członkowskich za dany okres rozliczeniowy.
2. W deklaracji DST wykazuje się również – w odniesieniu do danego okresu rozliczeniowego – łączną kwotę przychodów w skali światowej i łączną kwotę przychodów podlegających opodatkowaniu uzyskanych w Unii, stosowane do celów art. 4 ust. 1.

3. Państwo członkowskie identyfikacji może zażądać sporządzenia deklaracji w jego walucie krajowej.
4. Po otrzymaniu deklaracji DST państwo członkowskie identyfikacji niezwłocznie nadaje deklaracji DST numer deklaracji.
5. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu dopilnowania, by ich systemy identyfikacji pozwalały na identyfikację deklaracji DST, i prowadzą rejestr identyfikacyjny deklaracji DST zawierający wszystkie indywidualne numery identyfikacyjne deklaracji DST przez siebie nadane.
6. Komisja może przyjmować akty wykonawcze w celu określenia wspólnego formatu deklaracji DST i numeru deklaracji DST. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Artykuł 16 *Zasady płatności*

1. Łączną kwotę DST należną od siebie we wszystkich państwach członkowskich w danym okresie rozliczeniowym podatnik uiszcza w państwie członkowskim identyfikacji.
2. Łączna należna kwota DST podlega zapłacie w państwie członkowskim identyfikacji najpóźniej w ciągu 30 dni roboczych od upływu danego okresu rozliczeniowego, a przy dokonywaniu płatności, podatnik podaje odpowiedni numer deklaracji DST.
3. Jeżeli podatnik dokonuje płatności bez podania odpowiedniego numeru deklaracji DST lub jeżeli numer ten nie odpowiada żadnej wcześniejszej deklaracji DST, państwo członkowskie identyfikacji może podjąć kroki w celu wyjaśnienia tej kwestii. Jeśli kwestia ta pozostanie nierozwiązana, płatność zostaje zwrócona podatnikowi i uznaje się, że do celów określonych w ust. 1 i 2 nie została ona dokonana.
4. Płatności dokonuje się na rachunek bankowy wskazany przez państwo członkowskie identyfikacji.
5. Państwo członkowskie identyfikacji może zażądać dokonania płatności w jego walucie krajowej.
6. Państwo członkowskie identyfikacji, które otrzymało płatność na kwotę wyższą niż łączna należna kwota DST wynikająca z odpowiedniej deklaracji DST, zwraca nadpłaconą kwotę bezpośrednio zainteresowanemu podatnikowi.
7. W przypadku gdy państwo członkowskie identyfikacji otrzymało płatność wynikającą z deklaracji DST, którą następnie uznano za nieprawidłową i zmieniono zgodnie z art. 17, a państwo to rozdzieliło już tę kwotę między państwa członkowskie, w których DST jest należny, każde z tych państw członkowskich, w których DST jest należny, zwraca swoją odpowiednią część nadpłaconej kwoty bezpośrednio podatnikowi.

Artykuł 17 *Zmiany w deklaracji DST*

1. Zmian wartości liczbowych zawartych w deklaracji DST dokonuje się wyłącznie poprzez korekty tej deklaracji, a nie poprzez korygowanie następnych deklaracji.

2. Korekty, o których mowa w ust. 1, składa się drogą elektroniczną państwu członkowskiemu identyfikacji w ciągu trzech lat od dnia, w którym należało złożyć pierwotną deklarację. Zmiany po takim okresie podlegają zasadom i procedurom mającym zastosowanie odpowiednio w każdym państwie członkowskim, w którym DST jest należny.
3. Wszelkich dodatkowych płatności należnego DST przez podatnika, wynikających ze zmian, o których mowa w ust. 1, dokonuje się na rzecz państwa członkowskiego identyfikacji zgodnie z art. 16, a odniesienia do „łącznej należnej kwoty DST” należy rozumieć odpowiednio. Wszelkich zwrotów zapłaconego DST na rzecz podatnika, wynikających ze zmian, o których mowa w ust. 1, dokonuje się zgodnie z art. 16 ust. 7.

Artykuł 18

Rachunkowość, prowadzenie rejestrów, środki zwalczania nadużyć finansowych, egzekwowania i kontroli

1. Państwa członkowskie określają obowiązki dotyczące prowadzenia rachunkowości, prowadzenia rejestrów oraz inne obowiązki mające na celu zapewnienie skutecznej zapłaty należnego DST organom podatkowym. Zasady te obowiązują w danym państwie członkowskim w stosunku do każdego podmiotu zobowiązanego do zapłaty DST w tym państwie członkowskim, niezależnie od państwa członkowskiego identyfikacji danego podatnika.
2. Komisja może przyjmować akty wykonawcze w celu określenia środków, jakie należy podjąć zgodnie z ust. 1. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.
3. Państwa członkowskie mogą przyjmować środki w celu zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania, unikaniu opodatkowania i nadużyciom w odniesieniu do DST.
4. Państwo członkowskie identyfikacji wybrane zgodnie z art. 10 działa do celów wypełniania obowiązków, o których mowa w niniejszym rozdziale, w imieniu pozostałych państw członkowskich, w których DST jest należny, ale podatnik jest winien DST bezpośrednio każdemu państwu członkowskiemu, w którym DST jest należny. W związku z tym każde państwo członkowskie, w którym DST jest należny, jest upoważnione do egzekwowania płatności DST bezpośrednio od danego podatnika. W tym zakresie zastosowanie mają przepisy i procedury każdego takiego państwa członkowskiego, w tym przepisy i procedury dotyczące kar, odsetek i innych opłat za zwłokę w płatności lub niedokonanie płatności DST oraz przepisy i procedury dotyczące egzekucji długu.
5. Kontrole podatkowe i środki kontroli stosowane przez państwa członkowskie w celu sprawdzenia wszelkich informacji i działań istotnych dla obliczenia zobowiązania podatnika z tytułu DST w danym państwie członkowskim są regulowane przepisami i procedurami mającymi zastosowanie w tym państwie członkowskim.

Artykuł 19

Wyznaczenie właściwych organów

Każde państwo członkowskie wyznacza właściwy organ, który jest odpowiedzialny w tym państwie członkowskim za zarządzanie wszystkimi aspektami związanymi z obowiązkami

określonymi w niniejszym rozdziale i w rozdziale 4, i przekazuje Komisji nazwę i adres poczty elektronicznej tego organu. Nazwy i adresy poczty elektronicznej właściwych organów są publikowane przez Komisję w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Rozdział 4

WSPÓLPRACA ADMINISTRACYJNA

Artykuł 20

Wymiana informacji dotyczących identyfikacji

1. Państwo członkowskie identyfikacji przekazuje wszelkie zgłoszenia otrzymane przez nie zgodnie z art. 10 właściwemu organowi każdego państwa członkowskiego, w którym DST jest należny. Zgłoszenie przekazuje się w terminie 10 dni roboczych od dnia jego otrzymania.
2. Państwo członkowskie identyfikacji informuje także każde takie państwo członkowskie o indywidualnym numerze identyfikacyjnym nadanym danemu podatnikowi zgodnie z art. 11.
3. Państwo członkowskie identyfikacji informuje również każde państwo członkowskie, w którym DST jest należny, o wszelkich wykreśleniach z rejestru identyfikacyjnego dokonanych na podstawie art. 12 w ciągu 10 dni roboczych od dnia, w którym dokonano wykreślenia.

Artykuł 21

Wymiana informacji dotyczących deklaracji DST

1. Państwo członkowskie identyfikacji przekazuje deklaracje DST i wszelkie zmiany deklaracji DST złożone zgodnie z art. 14 lub art. 17 właściwemu organowi każdego państwa członkowskiego, w którym DST jest należny. Deklaracje i ich zmiany przekazuje się w terminie 10 dni roboczych od dnia ich otrzymania.
2. Jeżeli deklaracja DST została złożona w walucie innej niż euro, państwo członkowskie identyfikacji przelicza podane kwoty na euro poprzez zastosowanie kursu wymiany opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w ostatnim dniu okresu rozliczeniowego objętego daną deklaracją lub – jeżeli w tym dniu nie ukazała się publikacja – kursu wymiany opublikowanego w dniu poprzednim, oraz przekazuje te informacje właściwemu państwu członkowskiemu wraz z deklaracją lub zmianą, przekazywaną im zgodnie z ust. 1.
3. Państwo członkowskie identyfikacji przekazuje właściwym władzom każdego państwa członkowskiego, w którym DST jest należny, wszelkie inne informacje niezbędne do powiązania poszczególnych płatności z odpowiednimi deklaracjami DST.

Artykuł 22

Wymiana informacji dotyczących płatności

1. Państwo członkowskie identyfikacji zapewnia przekazanie kwoty zapłaconej przez podatnika na podstawie art. 16, odpowiadającej DST należnemu w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie identyfikacji, do właściwego organu tego innego państwa członkowskiego. Przekazanie następuje w terminie 10 dni roboczych od dnia otrzymania płatności.

2. Kwotę, o której mowa w ust. 1, przekazuje się w euro na rachunek bankowy wyznaczony przez to inne państwo członkowskie.
3. Państwa członkowskie informują właściwe organy innych państw członkowskich o numerze rachunku bankowego, który należy stosować do celów ust. 2.
4. Wszelkie kwoty otrzymane przez państwo członkowskie identyfikacji w walucie innej niż euro przelicza się na euro poprzez zastosowanie kursu wymiany opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w ostatnim dniu okresu rozliczeniowego objętego deklaracją lub – jeżeli w tym dniu nie ukazała się publikacja – kursu opublikowanego w dniu poprzednim.
5. Jeżeli podatnik płaci tylko część łącznej kwoty DST, jaka jest od niego należna, państwo członkowskie identyfikacji zapewnia przekazanie tej części właściwym organom państw członkowskich, w których DST jest należny, proporcjonalnie do podatku, jaki jest należny w każdym z tych państw członkowskich. Państwo członkowskie identyfikacji informuje o tym właściwe organy państw członkowskich, w których DST jest należny.
6. Jeżeli państwo członkowskie, w którym DST jest należny, dokonało zwrotu nadpłaconej kwoty bezpośrednio podatnikowi zgodnie z art. 16 ust. 7, informuje ono państwo członkowskie identyfikacji o wysokości zwróconej kwoty.

Artykuł 23

Sposoby wymiany informacji

1. Informacje i dokumenty, które mają być przekazywane na podstawie niniejszego rozdziału przekazuje się drogą elektroniczną.
2. Komisja może przyjmować akty wykonawcze w celu określenia szczegółów technicznych dla przekazywania takich informacji i dokumentów. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Rozdział 5

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 24 *Procedura komitetowa*

1. Komisję wspiera komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 25 *Transpozycja*

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia [31 grudnia 2019 r.], przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie informują o tym Komisję.
Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia [1 stycznia 2020 r.].
Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji.
2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 26 *Wejście w życie*

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 27 *Adresaci*

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący